

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ τῆ 25 Ιανουαρίου 1851.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ.

[Συνεχεια αρ. 8]

Μετὰ Χριστόν

846. **Ιγνάτιος**, υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαήλ τοῦ Κοροπλάτου, μοναχός, ἐθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Βόρδα, θεῖου τοῦ αὐτοκράτορος Μηχαήλ τοῦ Μεθύστου μετὰ 11 ἔτη.
857. **Φώτιος**, ὁ αγιώτατος καὶ σφωτάτος, λαμπρὸς μὲν ἀπὸ τοῦ βίου καὶ τῶν πραγμάτων, λαμπρὸς δὲ καὶ ἀπὸ τῶν λόγων καὶ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ γένους περιφνεστάτος, τὴν πατρίδα Βυζάντιος, καὶ ἀδελφὸς μὲν Ταρασίου Πατριάρχου, πρὸς ὃν προσφωνεῖ τὴν σφωτάτην αὐτοῦ Μυριόβιβλον, μικρὸς δὲ ἀνεψιὸς Ταρασίου τοῦ Πατριάρχου, ὃς τις ἦν οὐτῷ πατριθεῖος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰγνάτιος, ὑποκινηθεὶς ὑπὸ τῶν φιλοδόξων εκκωριῶν τοῦ τότε Πάπα Νικολάου, ἐπεκαλεῖτο διεκδικήσιν, γράφων καὶ κριαθῶν καὶ πληρῶν τὰ πάντα τορυχῆς, ἡ Παπικὴ Αὐλὴ, ζητοῦσα πάντοτε λαθεῖς κατὰ τῆς Ανατολικῆς Ἐκκλησίας, ὑπερσπίζετο, ἤλω τάχα τοῦ κινουμένου ἰκαίου, τὸν ἀποδεδημένον Ἰγνάτιον, ἂν καὶ ἐθρονισμοὶ Πατριάρχων, προελθόντες ἐκ συγκροίσεως αὐτῶν πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας, δὲν ἔταν νέοι καὶ ἀσυνείθιστοι οὔτε εἰς τὴν Ανατολικὴν οὔτε εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, ὡς καὶ ἐθρονισμοὶ Πατριάρχων καὶ Μητροπολιτῶν ἕξιν καὶ ἀφελίω ἀπὸ πολιτικῶν ἀξιοματῶν μετὰ ὀλιγοήμερον προβασμῶν εἰς τοὺς κληρικὸς βαθμοὺς, ὅπερ ἐγένετο εἰς τὸν Φώτιον ταῦτον. Ἀλλὰ κατὰ

Μετὰ Χριστόν.

τῶν θορυβούντων πρὸς ταῦτα γίνεται ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡ λεγυμένη Πρώτη καὶ Δευτέρα Σύνοδος, ἧτις τὸν μὲν Ἰγνάτιον καθεῖλεν ὡς ταραξίαν, ἐπεκύρωσε δὲ τὴν τοῦ Φωτίου ἐκλογὴν παρόντων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ρώμης Ἐπισκόπου. Ἀλλὰ μετὰ δύο ἔτη ὁ ἀλαζὼν Πάπας Σύνοδον παράνομον συστήσας ἐν Ρώμῃ ἀναθεματίζει καὶ καθαιρεῖ τὸν ἱερὸν Φώτιον, ἀκυρώσας τὰ πρακτικὰ τῆς προλαούσης ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου, τὰ ὅποια πρὸς αὐτὸν ἀπέστειλεν ὁ αὐτοκράτωρ. Μετ' ὀλίγον δὲ πέμψας καὶ εἰς Βουλγρίαν ὁ ταραξίας Πάπας αὐθιρέτως καὶ ἀτάκτως ἄλλους Ἐπισκόπους παρὰ τοῦ κανονικῶς ὑπάρχοντος, εἰδιδασκεν εἰς τὴν νεοφωτιστοὺς Βουλγάρους τὰς δυτικὰς καινοτομίας πάσας, εἶον τὴν προσθήκην καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ εἰς τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, τὴν ἡσταιὴν τοῦ σαββάτου, τὴν ἀγαμίαν τοῦ κλήρου, καὶ ἄλλα τοιούτα, θύλων διὰ τῶν τοιούτων μηχανημάτων νὰ ὑποτάξῃ καὶ τοὺς Βουλγάρους παρανόμως εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ θρόνον. Διὰ ταῦτα ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ συγκροτεῖ Σύνοδον τῷ 851, ἧτις καθαιρεῖ νομίμως τὸν ἀσεβῆ Πάπαν Νικόλαον καὶ τὰς δυτικὰς καινοτομίας πάσας καταθεματίζει. Τοῦτο πρῶτον ἐστήθη τρόπιον αἰοδιμον τῆς Ὀρθοδοξίας κατὰ τῆς Παπικῆς αἰρέσεως καὶ δεσποτείας, συντριβείσης διὰ πάντος τῆς ἀσεβείας τοῦ Βατικάνου. Ὅθεν οἱ Παπισταὶ μαίνονται κατὰ τοῦτου μάλιστα τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας Πατριάρχου. Πικρὸν ὑπάρχει βέβαια τὸ σχι-

Μετά Χριστόν.

σιε τῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ ὅποιον ἔπειτα προσκλήρωσε συζητήσας, πάλιν ἐπὶ τοῦ Κηρυλαρίου τῷ 1054 τελειότατα ἐξεδήγη. Ἄλλ' ὄψεται ὁ αἰετός! Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐκπιηροὶ διὰ παντός τὴν ἐντολήν τοῦ Κυρίου, ἐκκόπτουσα τὰ ἀνάτως νοσήσαντα μέλη, καὶ διατηροῦσα ἀχραντὸν καὶ ἀμίαντον τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τὸ θεῖον κήρυγμα τῆς ὑπερῆς τωσούτων ἡγωνίσθη, Ὁρθοδόξου Πιστεύου. Ἰδὴ δὲ τοῦ Μηχαήλ φονευθέντος, λαμβάνει τὴν αὐτοκρατορίαν τῷ 857 Βασίλειος ὁ Μακεδών, ἀρσιτήριος ἀνὴρ καὶ παιδείας μέτοχος καὶ πολλὰς ἄλλας ἔχων βασιλικὰς ἀρετάς, ἀλλ' ὄξύθυμος καὶ φιλέκδικος. Οὗτος δι' αἰτίας ἰδιαιτέρως κατὰ τοῦ Πατριάρχου, ὑπερεθίζομενος καὶ ἐκ Ῥώμης, ἐκθρονιάσας τὸν Φώτιον, ἀποστέλλει ἐξόριστον εἰς τὴν Σκίπην (μοναστήριον παρὰ τῷ Βυζαντίῳ).

867.

Ἰγνάτιος τὸ Β'. Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ὁ πατριάρχης οὗτος ἐκδικούμενοι τὸν ἔγκλειστον Φώτιον, ἔδωσαν πολὺ θάρρος εἰς τὸν τότε Πάπαν Ἀδριανόν, χάριν δέθεν ὁμοιοῦς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν ταύτην μετενόησαν ἀκολούθως, καὶ τὸν μέγαν Φώτιον προσκαλέσας ὁ αὐτοκράτωρ παρείδωκεν αὐτῷ τὴν ἀνατροφήν τῶν δύο αὐτοῦ υἱῶν Λέοντος καὶ Κωνσταντίνου. Ὁ διάδοχος τοῦ Ἀδριανοῦ Πάπας Ἰωάννης ὁ Β' γράφει δις πρὸς τὸν εὐνοούμενον τῆς Ῥώμης πατριάρχην Ἰγνάτιον, ἵνα παρεχωρήσῃ εἰς τὸν παπικὸν θρόνον τὴν Βουλγαρίαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰγνάτιος ἀπεκρίθη τυνητόμως καὶ καλῶς, τοῦτο οὐ δίκαιον, (διότι κατὰ πάντα λόγον καὶ ἱστορικὸν καὶ γεωγραφικὸν καὶ κανονικὸν ἢ Βουλγαρία ὑπήγετό εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅθεν καὶ ἐφωτισθῆ), ἀνθαδιάζει ὁ Πάπας, μαινόμενος πρὸς τὴν κοσμοκρατορίαν, νὰ πέμψῃ πρέσβεις εἰς τὸ Βυζάντιον, ζητῶν ἢ τὴν Βουλγαρίαν ἢ τὴν πτώσιν αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου Ἰγνατίου, τοῦ πρώην προστατευμένου ἐκ Ῥώμης κατ' ἔγθοσιν πρὸς τὸν Φώτιον τὸν μέγαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἱερέα. Ἄλλ' ἐν τούτοις ἀπονήσκει ὁ Ἰγνάτιος, διοικῆσας μὲν ὁσίως τὴν Ἐκκλησίαν, γενόμενος δὲ ἐκ μικροψυχίας καὶ ἀγαθότητος, ἀπερισκέπτου τότε ἀφορμῆ καὶ παίγιον τῶν ἀλιμίων ἐπιμετάσεων τῆς Παπικῆς φιλοδοξίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς. Κατηγορεύσιν οἱ Παπισταὶ τὸν Φώτιον, ὅτι ἐδέχθη τὴν Πατριρχεῖαν μετὰ

Μετά Χριστόν.

τὸν ἐκθρονισθέντα Ἰγνάτιον, ὡς ἂν πρώτην φοράν ἐκθρονισθῆ Πατριάρχης ὑπὸ Αὐτοκράτορος ἢ νέου πατριάρχης αξιολογῶς ἐδέχθη τὸν ποιῶτον θρόνον. Τί ἐπταίεν ὁ Φώτιος, ἂν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐξήτησεν αὐτὸν ἐπιμόμως Πατριάρχην ἀντὶ τοῦ κατεβίβασθέντος Ἰγνατίου; Ἀλλ' ὡς εἰς τὰς ὀνισχύρους τῶν τῶν καὶ μωρὰς αἰτίας ἐπεστήριξεν οἱ Πάπαι πάσας τὰς ἀντικανονικὰς καὶ ἰδιοτελεῖς αὐτῶν πράξεις κατὰ τοῦ ἐνδόξου Φωτίου, ἔχοντες ἄλλους σκοποὺς ἀσυγχωρήτους.

877.

Φώτιος τὸ Β'. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰγνατίου ἐκθρονίζεται αὐτῆς παμψηφεὶ ὁ Φώτιος, ὅστις θέλων μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος ἐντύθεν μὲν τὴν κανονικὴν τήρησιν τῆς ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν παπικῶν παρεκτροπῶν, ἐκείθεν δὲ τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῇ βίβασι ταύτῃ, εἰ δυνατόν, ζητεῖ Σύνοδον Οἰκουμενικὴν, καὶ προσκαλοῦσιν εἰς αὐτὴν τὸν Πάπαν, ἐλπίζοντες, ὅτι ἀρθείσας ἤδη ἐκ μέσων τῆς ἀμιλικίου ἀλαζονείας τοῦ Πάπα Νικολάου, ἴσως κατορθωθῆ οὕτως εὐλογὸς τις συμβιβασμὸς τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς Ῥώμης. Πέμπει λοιπὸν καὶ ὁ Πάπας τοποτηρητὰς εἰς τὴν Σύνοδον ταύτην, εἰς ἣν συνήλθον 383 Ἐπίσκοποι ἀπὸ πάσης τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῷ 879. Ἡ Σύνοδος αὕτη ἐπέκλυσε πάντας τοὺς κανόνας τῶν προλαβουσῶν Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, [ἐν τοῖς ὑπάρχουσι καταδικασμένοι καὶ αἱ παρεσφρήσασαι καινοτομίαι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας], ἀνεθεμάτισε δὲ ἰδίως τὴν καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ εἰς τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως προσθήκην, τὴν ὁποῖαν ὁ τότε Πάπας Ἰωάννης ὑπεσχεθῆ νὰ ἐκμίσθῃ, καταδικασθεῖσιν πρότερον ὑπὸ τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ Γ' τῷ 810. Συνεπεκύρωσαν δὲ τὸν Φώτιον κανονικὸν καὶ νομιμώτατον Πατριάρχην οἱ τεποτηρηταὶ τοῦ Πάπα μετὰ τῆς λοιπῆς Συνόδου, συνοπογράφαντες καὶ τὰ πρακτικὰ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Σύνοδος αὕτη, ἀποφεύγουσα τὰ σκάνδαλα, ἄφισε τὴν περὶ Βουλγαρίας φιλονεικίαν εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ αὐτοκράτορος, δυσαρεστηθεὶς ὁ Πάπας εἰς τοῦτο καὶ μὴ πείθων εἰς τὰς παραλόγους ἀπειθήσεις αὐτοῦ μᾶτε τὸν Αὐτοκράτορα, μήτε τοὺς Βουλγάρους αὐτοὺς, καταδικάζει αὐθαδῶς ἐκ νέου τὸν Φώτιον, καὶ ἐπέλλει πρέσβην εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὡς τοῦ Φωτίου τάχα τοποτηρητὴν, τὸν ὁποῖον ὁμοῦς φυλακίσας ὁ αὐτοκράτωρ ἐπέδωξεν, ὡς παραξίαν, πρὸς δὲ τοὺς διαδόχους τοῦ Ἰω-

Μετά Χριστόν.

άννου Πάπας Ἀδριανὸν καὶ Στέφανον, θορυβούντας καὶ μαινόμενους κατὰ Φωτίου, γράφει σφοδρὰν ἐπιστολήν ὁ αὐτοκράτωρ κατ' ἀποστρέφουσιν ἐντελῶς τὰς ἀνόμους καὶ τυραννικὰς τῆς Παπικῆς αὐλῆς ἐπιθυμίας. Ἐπὶ τῆς δευτέρας τοῦ Φωτίου πατριρχείας ἀποθνήσκοντα τὸν αὐτοκράτορα Βασίλειον τῷ 886 διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λέων ὁ Σοφός, ὅστις ἐχθρευόμενος ἀσπάνδως αὐλικὸν τινα τοῦ ἀποθνήσκοντος αὐτοκράτορος, φίλον τοῦ Πατριάρχου, ἴσως δὲ καὶ ἐκ Ῥώμης ὑπερεθίζόμενος, ἐκθρονίζει καὶ ἐξορίζει τὸν Φώτιον τῷ 888 εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Ἀρμενικῶν, ὅπου διήγαγε μέχρι τέλους τῆς ἐνδοξοῦ ζωῆς αὐτοῦ χουχλίαν καὶ φιλοσοφῶν. Ἐκδημήσας δὲ πρὸς Κύριον τῷ 891 Φεβρουαρίου 6 ἡ Ἐκκλησία γέρουσαι τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐπιτίσας.

Ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Φωτίου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος ἀποσταλέντες ὑπ' αὐτῶν ἐκήρυξαν ἐπιτυχῶς τὴν χριστιανικὴν πίστιν εἰς τοὺς Σλάβους οἱ δύο ἀδελφοὶ Κύριλλος καὶ Μεθόδιος, Θεσσαλονικεῖς τὴν πατρίδα. Καὶ ὁ μὲν πρώτος μετέφερε τὴν Γραφὴν εἰς τὴν Σλαβικὴν γλῶσσαν, ὁ δὲ ἄλλος ἐγένετο ἔπειτα Μοραβίας Ἐπίσκοπος. Ποῦτι δὲ ἡ Βασιλισσα τῶν Ῥώτων Ὀλγα ἐβραβείθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 955 ἐπὶ Κωνσταντίνου υἱοῦ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ μετωνουμασθεῖσα Ἑλένη.

Περὶ τῆς μεγάλῃς σοφίας, συνέσεως πατριάρχου διδοῦν τὴν ἀκόλουθον μετωρικὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ὁ τοῦ Φωτίου σύγχρονος καὶ διάδοχος Ἰγνῆρος, Νικητῆς ὁ Παρλαγῶν. Ὑπὲρ γὰρ (ὁ Φώτιος) τῶν εὐγενῶν κατὰ σάρκα καὶ περιφανῶν, σοφία τε κοσμικὴ καὶ συνέσει τῶν ἐν τῇ Πολιτείᾳ τρεφόμενων ἐν δικριώτατος πάντων νομιζόμενος. Γραμματικῆς μὲν γὰρ καὶ ποιήσεως, ἱστορικῆς τε καὶ φιλοσοφίας, καὶ δὴ καὶ Ἱατρικῆς, καὶ πάσης ὀλίγον δεῖν ἐπιστήμης τῶν θείων βιβλίων ἢν αὐτῷ τὸ περίον, ὡς μὴ μόνον σφεδρὸν γράσει τῶν κατὰ τὴν αὐτοῦ γενεῶν πάντων διηγεσῶν, ἢ δὴ καὶ πρὸς τοὺς σαλαυδῶς αὐτὸν διαμιλλᾶσθαι Πάντα γὰρ συνέτριγεν αὐτῷ ἡ ἐπιτηδεύουσα τῆς γνώσεως ἡ ἀπονοή, ὁ πλοῦτος [δὲ δὴ καὶ βίβλοι ἐπ' αὐτῷ ἔρει πᾶσα]. Πλεον δὲ πάντων ὁ τῆς δόξης ἕρας, δὲ δὴ αὐτῷ καὶ νύκτες ἄντηνοι παρήρηγοι τετὶ τὴν ἀνάγνωσιν ἱμερόως ἐσολοκῶσι. Τὸν θάνατον Φωτίου θυμαζέουσιν οἱ Παπισταὶ μέχρι τοῦ νῦν ὡς σφοδρῶτατος περιουσιαστὴν καὶ πολυπειθῶτατον ἀνδρα, ὑπερασπιζόμενον ὁμοῦς σκαυδῶς τὰς ἐσφύρας καὶ μωρὰς καὶ ἀντικανονικὰς

Μετά Χριστόν.

καινοτομίας καὶ ἀξιώσεις τῆς τότε ἀπαιδεύτου καὶ ἀλαζονοῦ Ῥώμης [τὰς καὶ ὑπὸ τινῶν παπῶν καὶ δυτικῶν συνόδων καταδικασθείσας] καὶ ἀργούμενοι, τὸ περιεργότερον, τινὲς ἐξ αὐτῶν τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐπὶ Φωτίου συγκροτηθείσης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, κηρύττοντες αὐτὴν ὅλως πλαστογράφημα. Τοσαύτη ἡ ἀντίφασις καὶ τυφλότης τοῦ Παπικοῦ φαντισμοῦ. Πολλοὶ θεωροῦσι καὶ ἀριθμοῦσι τὴν ἐπὶ Φωτίου γεννημένην κατὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ὡς Ὀγδόην, ἢ ὑποῖα εἶναι ἀπλῶς ἐπικυρωτικὴ τῶν προγενομένων ἑπτὰ, καὶ διὰ τοῦτο ἄλλοι ἀριθμοῦσι μῦνας τὰς ἑπτὰ, αἵτινες ἐπιτήδες συνεκροτήθησαν κατὰ διαφορῶν αἰρέσεων.

886.

Στέφανος Α', ὁ Πορφυρογέννητος, ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος, μοναχὸς, σεβασμίας καὶ ὄσιος.

893.

Ἀντώνιος Β', ὁ Κωνσταντίνος ἐπιλεγόμενος. Ἐπὶ τούτου ὁ τοῦ Πάπα Στεφάνου διάδοχος Φόρμωσος ἀπέστειλεν εἰς Κωνσταντινούπολιν αὐθεντικῶς ἀπαιτῶν τὴν χώραν τῶν Βουλγάρων, καὶ πάλιν ἀπεπέμψθησαν ἀπρακτικοὶ ἀποσταλμένοι αὐτοῦ. Ἐκτοτε διεκόπη ἐπὶ πολὺ ἡ μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν κοινωνία. Σημειωτέον, ὅτι ἡ Ῥώμη τότε ἀνέκειν εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας, κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀπὸ τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρείδος. Οἱ δὲ Πάπαι, καθ' ὅσον ἐταράττετο ἡ Ἀνατολή καὶ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν καὶ ἐκ τῶν Ἀραβικῶν ἐπιδρομῶν, σχετιζόμενοι μετὰ τῶν ἡδὴ συνισταμένων καὶ ἀνεκνομένων νέων ἡγεμονιῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν, ἐπιθύμησαν καὶ κοσμικὴν ἐξουσίαν, ἀποβλεπόντες εἰς τὴν παλαιὰν τῆς Ῥώμης ἀρχὴν, ἢ ὅποια κατὰ φυσικὸν λόγον ἐξέλιπε κατ' ὀλίγον μετὰ τὴν σύστασιν τῆς χριστιανικῆς κωμμοκρατορίας ἐν Βυζαντίῳ. Ἐδέχθησαν λοιπὴν διορεῖς τόπων ὑποκαταμένων εἰς τὴν Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν, ἀρπαγέντων δὲ ὑπὸ τῶν νέων ἡγεμόνων τῆς Ἀσίας, Πικίνου, Καρόλου καὶ ἄλλων, ὡς τινες λησταπαῖδοι, καὶ ἂν γρόνον ἢ αὐτοκρατορία ἔχουσα διαφορῶς ἄλλους περισπασμούς, δὲν προσῆγεν, ὅταν ἦτο χρεία, εἰς τὰς ἐπιβουλὰς καὶ φιλοδοξίας τῆς Ῥώμης σκυωρίας, ἐλπίζουσα πάντοτε καὶ ἀναδύλλουσα τὴν διορθώσιν τοῦ κακοῦ ἐν κειρῷ τῶν δέοντων. Οὕτως εἰ Ἰταλοὶ σπεύδοντας ν' ἀποσεισῶσι τὴν ἐπ' αὐτῶν μαλακίαν καὶ φιλάνθρωπον ἐξουσίαν τῶν Βυζαντινῶν, ὑπεδούλωσαν ἑαυτοὺς εἰς τὸν Πάπαν καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὰς βραχέρας τῆς τότε Γερμανίας καὶ Γαλλίας ἡγεμονίας, διὰ τὸ ὅποιον παθόντες ἀπειρεσ κατὰ μετενόησαν πολλῶν. Μετενόησαν ὁμοῦς καὶ οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Γάλλοι, ὅτι ἐνέγυσαν τότε τὰς ἐπιθυμίας τοῦ Παπικοῦ θρόνου, ἀλλὰ τὸ κακὸν θέλει δι-

Μετά Χριστόν.

απέθανε ἀδελφόν του μέχρι τῆς ἁλώσεως ἐπα-
νελη, ὅθεν ἐξετάπη εἰς τοὺς καθ' ἑαυτὸν τῆς
Μητρὸς Ἐκκλησίας.

895. Νικόλαος Α', ὁ Μυστικός [τοῦτέστι Γε-
ρουσιαστής τοῦ Μυστικοῦ Συμβουλίου], σο-
φὸς ἀνὴρ καὶ ἐνάρετος. Ἐπὶ τούτου γένητο ἡ
ἐξαρνος λεηλασία καὶ αἰγματολογία τῆς Θεσ-
σαλονίκης ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν τῷ 904. Οὗ-
τος, προσκρούσας εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, βιάζε-
ται νὰ παραιτηθῆ καὶ ἐξορίζεται εἰς τὸ μω-
ναστήριον τῶν Γαλατοκρητῶν ἢ Γαλακρητῶν.

906. Εὐθύμιος Α', ὁ Σύγκελος, ἀνὴρ θεοσε-
βῆς καὶ ἐνάρετος. Ἐπὶ τούτου ἀποθάνοντα τὸν
αὐτοκράτορα Λέοντα τὸν Σοφὸν διαδέχεται ὁ
υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος.

911. Νικόλαος Α', ὁ Μυστικός, τὸ β'. Ἐπὶ
τούτου ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος
καὶ ἀναγορεύεται διαδόχος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ
Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος ὁ ἐκ τῆς
Ζωῆς, ἐπιτροπευόμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ
τοῦ πενθεροῦ Ῥωμανοῦ τοῦ Λεκαπηνοῦ, οὗτι-
νος νομφρευθεὶς τὴν θυγατέρα Ἑλένην τῷ 919,
ἐναγκάσθη ἐκ στέρξης κοινωνοῦς τοῦ κράτους
οὐ μόνον τὸν πενθερὸν Ῥωμανόν, ἀλλὰ καὶ
τὸν γυναικαδελφόν Χριστόφορον, ὃς τις καὶ
μετ' οὐ πολλὸν ἀπέθανεν. Ἐξώθη δὲ τοῦ θρό-
νου καὶ ὁ Ῥωμανὸς ὑστερον [τῷ 944], γινώ-
μενος μοναχῶς, καὶ πάλιν ἔμεινε μόνος νό-
μιμος Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρο-
γέννητος, ἀνὴρ χρηστός, ἠλόγιος καὶ εὐσε-
βῆς.

925. Στέφανος Β', πρῶτον Ἀμασείας ἐπίσκο-
πος.

928. Τρύφων, γέρον, ἀπλακέος καὶ ὀλιγομαθῆς,
ὃς τις παρητήθη κατ' ἀπάτην, ὡς λέγουσι.
Ἀλλὰ γινόμενος σκανδαλὸς διὰ τοῦτο, μένει
ὁ θρόνος κενὸς περὶ τοῦ δύο ἔτη.

933. Θεοφύλακτος, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος, νέ-
ος ἔτι ὢν, ὡς καὶ Πάπαι καὶ μητροπολίται
τῆς Δύσεως ἐγένοντο ὁμοίως τὴν ἡλικίαν πατ-
ρῆς, ὅπερ πολὺ ἀτοπώτερον. Ἐπὶ τούτου ἀ-
πεστάλη ἐκ Βυζαντίου εἰς τοὺς Οὐγγρούς, νε-
ωστὶ δευθέντας τὸν Χριστιανισμόν, πρῶτος
ἀρχιερεὺς ὁ ἱερόθεος, Ἐπίσκοπος Τουρκίας, ἡ-
τοὶ Ἰούγγαρίας χειροτονηθεὶς, διότι οἱ Οὐγ-
γροὶ ἐλέγοντο καὶ Τουρκοὶ πρότερον, ὡς συγ-
γενεῖς αὐτῶν, ὑστερον δὲ Μηχάρχοι, ἀπό τι-
νος ἀρχηγοῦ.

956. Πολύευκτος, Βυζάντιος, διάσκημος ἐπ' ἀ-
ρετῇ καὶ παιδείᾳ. Ἐπὶ τούτου τελευταῖος ὁ Κω-
σταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος τῷ 959, ἀφεί-
ς τὴν βασιλείαν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ῥωμανόν
τὸν Β', τὸν Νεώτερον ἐπικληλούμενον [πρὸς
διαστολήν τοῦ μητροπάτορος αὐτοῦ]. Τούτου
δὲ μετὰ τριετίαν ἀποθάνοντος, βασιλεύει Νι-

Μετά Χριστόν.

κηφόρος ὁ Φωκάς, καὶ τούτον πάλιν διαδέχε-
ται Ἰωάννης ὁ Ζιμισκῆς τῷ 969, κωνινοῦς
τῆς βασιλείας λαθὼν τὸν Βασίλειον καὶ Κων-
σταντῖνον τοὺς υἱοὺς τοῦ Β' Ῥωμανοῦ.

970. Βασίλειος Α', ὁ Σχομανδρητὸς, κα-
θηρεθεὶς συνοδικῶς μετὰ 4 ἔτη.

974. Ἀγρόνιος Γ', ὁ Στουδίτης [ἦτοι μω-
ναχὸς ἐκ τῆς ἐν Βυζαντίῳ μονῆς τοῦ Στουδί-
ου]. Ἐπὶ τούτου ἠνόντος τοῦ Ζιμισκῆ τῷ
975 ἀταρχεῦσαι μόνον Κωνσταντῖνος καὶ Βα-
σίλειος ὁ τούτικλιν Βουλγαροκτόνος, οἱ υἱοὶ τοῦ Ῥωμανοῦ. Ἐπὶ τούτων τῷ 980 ἐ-
κπίσθη ἐν Χερσονήσῳ ἀρχιερεὺς ἐκ Βυ-
ζαντίου ἀπεσταλμένων ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥώσ-
σων ἅγιος Βλαδίμηρος, μετανοήσας Βασι-
λεὺς καὶ λαθὼν σύζυγον τὴν βασιλίδι Ἀν-
ναν, ἀδελφὴν τῶν δύο Αὐτοκρατόρων. Πρῶτη
λοιπὸν Χριστιανικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῶν
Ῥώσων συνεστάθη, ἐν Κιαιβία καὶ πρῶτος
εἰς αὐτὴν ἐπίσκοπος ἀπεστάλη ἐκ Βυζαντίου
ὁ μακάριος Μηχαῖλ, ὃς τις ἐξέκτισε ποτ-
λοῦ, λαοὺς εἰς τὴν Βυζαντινήν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ
Πατριάρχης οὗτος, φιλήσυχος ὢν, παρητήθη
τῷ 979, ἔμεινε ὁ θρόνος ἡγεμονῶν 4 καὶ
ἕμισυ ἔτη διὰ τὰς ἐκ τοῦ Βάρδα τοῦ Σκλη-
ροῦ πολιτικὰς ταραχάς.

984. Νικόλαος Β', ὁ Χρυσόβέργης, ἀνὴρ
ἀγαθὸς, λόγιος καὶ ἐνάρετος.

996. Σισίννιος Β', ὁ Μάγιστρος, ἀγιώτα-
τος ἀνὴρ καὶ σοφός, περὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ
ἀνθρώπινα, κάτοχος ἅμα τῆς Νομικῆς καὶ τῆς
Ἱατρικῆς. Τούτου εἰσέεται Τόμος περὶ Συνα-
κείων καὶ βαθμῶν καὶ τινα ἄλλα.

999. Σέργιος Β', ὁ κατὰ τινὰς Εὐλόγιος, ἀ-
νεψιὸς τοῦ Φωτίου, τῆς ὀρθοδοξίας ζηλω-
τής. Οὗτος ἐλέπων πᾶν Ἀκτινικὴν αἵρεσιν
κορρομένην, συναθροίσας Σύνοδον ἐν Βυ-
ζαντίῳ, τὰ κατὰ Ἀκτινῶν ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Φω-
τίου ἐνθίσμως πεπραγμένα πάλιν ἐπεκύρωσε
καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα ἐξήλειψεν ἀπὸ τῶν Ἱε-
ρῶν Διπτύχων, διότι ὁ τότε Πάπας κατα-
πατῶν τὰ θεσπίσματα τῶν θείων Συνόδων,
διέταξε καὶ τὴν ἐκ νέου προσθήκην εἰς τὸ
Σύμβολον καὶ ἄλλας καινοτομίας, κωφεύων
εἰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ Πατριάρχου τούτου.

1009. Εὐστάθιος, πρῶτον προτοπρεσβύτερος τοῦ
ναοῦ τοῦ Παλατίου.

1025. Ἀλέξιος ὁ Στουδίτης [ἠγούμενος τῆς
μονῆς τοῦ Στουδίου]. Ἐπὶ τούτου ἀπέθανε Βοτ-
σίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος τῷ 1025 καὶ ἔμει-
νε μόνος αὐτοκράτωρ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κων-
σταντῖνος. Ἀποθάνοντος δὲ καὶ τούτου μετὰ
τριετίαν, βασιλεύει ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ Ῥω-
μανὸς ὁ Ἀργυρόπυλος ὁ καὶ Ἀργυρὸς παρὰ

Μετά Χριστόν.

τῷ 1028. Καὶ τούτον φρονεῦντα δια-
δέχεται Μηχαῖλ ὁ Καταλλάκτης, τὴν πα-
τριδα Περλαγῶν τῷ 1034, καὶ τούτον με-
τὰ 7 ἔτη Μηχαῖλ ὁ Καλαφάτης, ἀνεψιὸς ἐξ
ἀδελφῆς τοῦ Καταλλάκτου, καὶ πάλιν τοῦ-
τον ἐκπεσόντα, Θεοδώρα καὶ Ζωῆ, καὶ τελευ-
τῶν Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος τῷ 1042.

1043. Μηχαῖλ Α', ὁ Κηρουλάριος, μοναχὸς
πεπαιδαυμένος, καὶ δοκαστήριος τῆς Ὁρθο-
δοξίας ὑπάρχων. Σώζονται τούτω Συνοδικὰ
διατάγματα ἄλλα τε καὶ τὸ περὶ γάμων. Ὁ
Πατριάρχης Κηρουλάριος ἐτέθηκε τὴν κορω-
νίδα εἰς τὸ κατὰ τῆς Παπικῆς αἰρέσεως καὶ
τυρανίας ἀλλόθεν τοῦ Φωτίου τράπεζιον. Συ-
ναθροίσας πλερεστάτην Σύνοδον ἐξ ἀπάτης
τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς
Ἐκκλησίας, ἐπέκρινε τὴν Ἀκτινικὴν, ὡς ἀ-
θεράπευτα νοσήσαν, καὶ ἀμετανόητος ἐποικί-
νυσαν εἰς τὴν δυσθεθεστάτην τῶν θείων
δουγμάτων ἠκροτάτην καὶ τὴν περὶ τὰς τε-
λευτῶν τῶν ὑπερφυῶν ματηρίων φρικτὴν και-
νότητα καὶ τὰς λοιπὰς αντικατονηκὰς καὶ
ἀνοσιώτας παρανομίας. Συγγρηγῶς πίμπου-
σι τοὺς τὸν τότε Πάπαν Λέοντα τὸν ὁ πέ-
σθαι ὅτε αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Μω-
ναχὸς καὶ ὁ Πατριάρχης Μηχαῖλ, ἱσα-
κλοῦντες κἰνὴν ἀδελφικῶς ἀπὸ τῆς αἰρέ-
σεως εἰς τὴν πατριῶν εὐσέβειαν. Ἀλλ' Πά-
πας, δίδως τῷ πείσθαι, ἀποπέλλει αὐ-
τὸς ἴδιος αὐτοῦ τοποτηρητῆς, κελῶν τὴν
Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν νὰ παραδελθῆ τῆς Πα-
πικῆς ἰδέας τὰ ἀντιὰ θεοπίστιστα. Ἀπο-
βιβλάνται λοιπὸν ἐκ τοῦ Βυζαντίου οἱ ψευ-
δοπίστολοι οὗτοι, καὶ τέλος ἐψηφίσθη καὶ
πενθήσας ἐξεφρονήθη ὑπὸ τῆς Οἰκουμένης
Ὁρθόδοξας ἡ ἀπικλήσις τῆς Παπικῆς Ἐκ-
κλησίας τῷ 1054. Οὕτω κατέπεσε πρῶμα
βελτίτερον ὁ στήλις τὸν θρόνον αὐτοῦ Βου-
λαθῆς ὑπερῶν τοῦ νοσητοῦ τῆς Ἐκκλησίας
στερεώματος, καὶ τολμήσας, ὡς ἄλλοι Ῥω-
μανοὶ, ἐνα γένεταί ἄναος τῷ ἡλίθιῳ. Κα-
ταγορεύσαν οἱ Παπισταὶ τὸν ἄδελφόν Φωτίον
καὶ τοὺς ἐρεῖτες πατριάρχας καὶ κατὰ τὴν
Κηρουλάριον, ὡς ἄθην ἐναρχήσαντας τὸ σπύ-
σμα τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἀλλ' αἱ τοῦ
σπύσματος ὑπόχοι αὐτῶς ὁ ἀγίστος, ὁ προ-
τὸς ἀποχρισθεὶς καὶ ἀποκηρύχσας ἐκ τοῦ ἔ-
νοος σώματος τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν. Τίνας
ἔδοσαν εἰς τὸν Πάπαν τιμὰς ἀντικατονηκὰς
καὶ καταιχὴν ἐξουσίαν καὶ ἐλπίδας μετὰ
καὶ γέλοιας ἀνοσιωτητικῆς θρησκειολογίας καὶ
πολιτικῆς. Τίνας ἐκινετολόγησαν κωδικοῦσας
εἰς τὸ βέβαιον, εἰς τὸ πᾶσι τῆς πί-
στεως, εἰς ἄλλα διάφορα δόγματα καὶ ἔθι-
μα τῆς ἐκκλησίας, τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.
Ὅτι βίβλικα οἱ ἐκπαινεθέντες εἰς τὸν ὁ-
ρθόδοξον πιστοὶ οἱ ἀποθλαμμένοι καὶ ἀπο-

Μετά Χριστόν.

κρούσαντες τὴν καινοτομία, ταύτας, ἀλλὰ οἱ
καινοτομήσαντες Παπισταὶ διὰ σκοποῦς, τὸ
εἶναι χειρὸν, ὑλικούς, ἀλαζονικούς, ἀνιέρου-
ς. Αὐτοὶ ἄρα εἶναι οἱ ἀληθεῖς σχισματικοὶ καὶ
ἀπομερισμένοι, οἱ δὲ περὶ τὸν οἰκουμένικόν
τοῦ Βυζαντίου θρόνον εἰσι προδιλόγιστα γνή-
σια ὀρθοδόξα τέκνα τῆς καθολικῆς τοῦ Χρι-
στοῦ Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου τούτου ἀποθάνοντα
τὸν Κωνσταντῖνον τὸν μονομάχον διαδέχε-
ται Μηχαῖλ ὁ Στρατιωτικὸς τὸ ἐπώνυ-
μον τῷ 1056. Τούτου δὲ μετ' ὀλίγον ἀπόβλη-
θέντος, ὡς ἀναξίου καὶ μισητοῦ, ἀναγορεύε-
ται αὐτοκράτωρ Ἰσαάκιος ὁ Κομνηνός, ὃς τις
κατ' ἀρχὰς μὲν ἔτιμα τὸν Κηρουλάριον, ἔπειτα
τα παροξυνθεὶς κατ' αὐτοῦ καὶ ὑποπευθεύμενος
ἐξώρισεν αὐτόν. Τίνας τῶν Παπιστῶν προ-
βάλλουσι τὸν Κηρουλάριον τούτον ὡς ἐρα-
στὴν πολιτικῆς ἐξουσίας κατὰ τὸ παράδειγ-
μα τοῦ Ῥώμης ἐπισκόπου, ἀγνοοῦντες ἡ λη-
σμονοῦντες, ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλη-
σία δεν εἶχεν οὐδέποτε ἀναρτοικούς καὶ φι-
λοπολέμους τοὺς ἐαυτῆς πατριάρχας, τιμῶ-
σα πάντοτε τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, καὶ ἀό-
νον φιλάνθρωπα πιστῶς καὶ διὰ παντός τὰ
ἐαυτῆς πνευματικὰ δικαιώματα κατὰ
τῶν ἀπαράδεικτων ἐπιμεθάσεων τῆς πολιτικῆς
ἐξουσίας.

[Κατόπιν]

Λογισμὸν, Λιθοκόσμον, Γλωσσῶν ἐν Πάρω.

Οὐδὲς τῶν φιλοσόφων, ἀμογενῶν ἢ ξένων, ἀγνοεῖ
τὰ Πέρια μαύρα, φημιζόμενα κατὰ τοὺς παλαιούς χρό-
νους διὰ τὸ λευκώτατον χρῶμα, τὴν στερεότητα καὶ τὴν
διερπνείαν. Ἐξ αὐτῶν οἱ παλαιοὶ ἔκαμον ἀγάλματα,
προτομάς, ἀνκλύρα καὶ ἄλλα διάφορα ἔργα τῆς
γλυπτικῆς ἢ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ ἄλλης χρήσεως, ἐκ
τῶν ὁμοίων τεκνέθισθησαν μέχρις ἡμῶν. Ἐκ τῶν μαρ-
μάρων αὐτῶν ἐκαλλωπίσθη προ, τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ σοφί-
μενα εὐρυχωροτάτη Ἐκκλησία, ἡ λεγομένη Ἐκκλησία τῶν
πυλίων ἢ ἐν Παροικίᾳ, πρωτεύουσα τῆς νήσου Πάρου,
κίριον Βυζαντινὸν ἀξιοθέτον. Ἡ θέσις τοῦ παλαιοῦ με-
γάλου Διομηδίου εἶναι πλησίον τῆς Παροικίας, ἀπέχου-
σα εἰς 1/4 τῆς ὥρας ἤτοι 15-20 λεπτά ἀπὸ τὴν θά-
λασσαν.

Ὁ κύριος Κλεάνθης, τὴν πατριδα Θεσσαλός, Ὀλύμ-
πιος, κἀτωκὸς δὲ καὶ κτηματίας Ἀθηναίων, γνωστὸς ἀρ-
χιτέκτων ἐκ τῶν ἀξιολογοτέρων τοῦ ἔθνους συμφωνήσας
πρῶτον ἐπὶ μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἐπε-
χειρήσας ν' ἀνεῖξη τὸ Διομηεῖον τούτο, οὐ μόνον διὰ τὸ
ἴδιον φέλος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ γενικὸν τῆς ἐθνικῆς βιομη-
χανίας, ἀλλὰ διὰ μὲν τὴν λιθοτομίαν καὶ λιθοξομίαν,

αλλά και διά τὴν γλυπτικὴν, διδόν οὕτως ἄφρον ἡσπουδαίαν εἰς τοὺς νέους τῆς Ἑλλάδος τεχνίτας καὶ ἰδίως τοὺς πλησίον νησιώτας, ἵνα γυμνασθῶσιν εἰς τὰς ὠραίαις ταύταις τέχνας, ὅτις πρὸς αὐτὰς ἐκ φύσεως ἐπιτηδευτάτοι καὶ ἔχοντες χρεῖαν τῆς ἀπὸ τῶν τεχνῶν ὠφελείας, ὡς νησιῶται πλεονεχῶς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. Ἐδαπανήσασαν λοιπὸν ὁ κύριος Κλεάνθης πολλὰ χρήματα εἰς τὴν ἀνακαίνισιν αὐτοῦ τοῦ περιφήμου Λατομείου, ἐδιόρθωσε τὴν ἀπ' αὐτοῦ μέχρι τῆς θαλάσσης ὁδὸν διὰ τὴν εὐκόλῃον μετακλίσειν τῶν μαρμάρων, καὶ κατέστησε πολλοὺς ἐργάτας καὶ τεχνίτας ἐκ Τήνου, Πάρου καὶ ἄλλων κήσων, τοὺς μὲν ὡς λατόμους, τοὺς δὲ ὡς λιθοξόους, τινὰς δὲ ὡς γλύπτας, τὸν ὅλον ἀριθμὸν ὡς 100.

Ἰδόμεν εἰκόνα τινὰ ἐκ τοιοῦτου μαρμάρου ἀνάγλυφοι, εἰργασμένην θαυμαστῶς ὑπὸ μεираκίου 17 ἐτῶν. Ὁ κύριος Κλεάνθης ἔχει ἤδη πολλὰς παραγγελίας νέας μαρμάρων ἀγλύφων καὶ γλυπτῶν ἐκ Βυζαντίου καὶ Γρωσσίας καὶ καὶ ἀλλοῦθεν. Πρῶτος μεταξὺ τῶν Βυζαντιῶν ἐζήτησεν αὐτὰ φιλοκάλως διὰ τὸ παλάτιν του ὁ νῦν ἐνδοξος πρωθυπουργὸς τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους Ρεσίτ πασῶς, ἰδὼν καὶ θαυμάσας τὴν καλλονὴν τῶν παριῶν μαρμάρων καὶ τὴν εἰρημένην γλυφὴν.

Εὐκατῶν ἂν ὁ κύριος Κλεάνθης ἐπιμελούμενος τὴν ἀποκατάστασιν καὶ πρόσδον τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ἡ ὁποία ἤδη ἐγινωστοποιήθη καὶ ἐσυστήθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ τῶν ἐφημερίδων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἑλλάδος, δώσῃ τὴν πρέπουσαν προσηχὴν καὶ εἰς τὴν καλὴν ἀνακαίνισιν τῆς λατομικῆς, λιθοξοικῆς καὶ γλυπτικῆς ὀνοματολογίας, ἐπειδὴ ὁ κατὰ πάσας τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας προσφυὲς σχηματισμὸς τῆς ἐθνικῆς γλώσσης εἶναι σπουδαιότατον μέλημα καὶ τοῦτο παρὰ τοῖς εὐφρονοῦσι τῶν ὁμογενῶν.

Δὲν ἀμφισβάλλομεν, ὅτι τὸ παράδειγμα τῶν μεγιστάνων τῆς Κωνσταντινουπόλεως θέλουσ ἀκολουθήσει κατ' ὀλίγον καὶ ἄλλοι κάτοικοι τῆς ἐπικρατείας ταύτης, διδόντες ὁμοίως παραγγελίας εἰς τὴν Πάρου, ἐπειδὴ τὰ ἀξιόλογα ταῦτα μάρμαρα, ἀποκαλυφθέντα ἐκ νέου εἰς τὸν κόσμον, γίνονται τοῦ λοιποῦ ἀναγκαῖα κοσμήματα τῶν πλουσιῶν καὶ κομψῶν οἰκιῶν, ζηλωτὰ παρὰ τοῖς φιλοκάλους καὶ φιλαρχαίους οἰκοδεσπόταις καὶ ταῖς οἰκοδεσποίναις παντὸς τόπου.

Ὁ κύριος Κλεάνθης προτίθεται ἔτι νὰ ἐτοιμάσῃ εἰς τὸ κατάστημά του, περὶ εὐ ὁ λόγος, προτομάς καὶ ἀνάγλυφα τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος.

ΙΟΝΗΡΙΑ ΤΡΕΛΛΟΥ.

Κατὰ τὸ 1823 συνέβη ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ἀκόλουθον, ἀποδεικνύον ὅτι καὶ οἱ νομιζόμενοι παράφρονες ἔχουσιν ἐνίοτε πολλὴν κρίσιν καὶ περίσκεψιν.

Πολιτοφύλαξ τις παρέλαθε τρελλὸν τινα διὰ νὰ τὸν μεταφέρει εἰς τὸ φρενοκομεῖον τῆς Λαγκαστρίας, κατ' ἀπόφασιν δικαστικὴν ὑπογεγραμμένην ὑπὸ δύο δικαστῶν,

Οἱ συγγενεῖς τοῦ τρελλοῦ, ὄντες εὐκατάστατοι, ἐμίσησαν ἄμαζαν διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ, χωρὶς ὅμως νὰ φανερωσῶσι τὸν πραγματικὸν σκοπὸν, ἀλλὰ μόνον, ὅτι ἐπεπενα μεταβῆ εἰς τὴν Λαγκαστρίαν δι' ἀπλήρη διασκέδασιν, καὶ πάλιν νὰ ἐπανέλθῃ. Ἀλλὰ καθ' ὅσον ἀπὸ διαφόρων περιπτώσεων καὶ κινήματιον τοῦ φύλακος, ὑπενόησεν ὁ τρελλός, ὅτι τὸ ταξιδεῖόν του εἰς ἀπέδωκεν εἰς διασκέδασιν, ἀλλ' ἄλλα τι, — ἴσως εἰς περιουσιμὴν αὐτῷ —, διὰ τὴν ἐγνώριζεν ἤδη, ὅτι συνήθως τοὺς τρελλοὺς μετέφερον εἰς Λαγκαστρίαν. Ἀλλ' ἐν τοσοῦτῳ ἀπέκρυψε τὰς ὑπονοίας του, προσποιούμενος μάστιχα, ὅτι εὐχαριστήτο ἀπὸ τὸ ταξιδεῖον τοῦτο. Ἐβήσασαν λοιπὸν εἰς Λαγκαστρίαν περὶ λυχνῶν ἀράς, καὶ διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ δὲν ἦτο καιρὸς νὰ ἀπαχθῇ ἀμέσως τότε εἰς τὸ φρενοκομεῖον, κατέλυσαν εἰς ξενοδοχεῖον. Ἀλλ' ὁ τρελλός περὶ τὸ μεσονύκτιον ἠρένησε μετὰ πᾶσι καὶ ἀπιστεύτου ἐπιτηδευτήτος τὰ θυλάκια τοῦ φύλακος του, καὶ εὐρῶν κατὰ τύχην τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ περιορισμοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ φρενοκομείῳ, ἐπληροφόρηθη καλῶς περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὑπονομιῶν του. Μετὰ τῆς πονηρίας λοιπὸν ἐκείνης, ἣτις συχνάκις χαρακτηρίζει τοὺς τρελλοὺς, πολὺ πρῶτ' ἐνῶ ἀκόμη ἐκουμάτο ὁ φύλαξ, μετέβη κρυφίως εἰς τὸ αὐτὸ φρενοκομεῖον καὶ ζητήσας τὸν ἐπιστάτην, ἀνέφερε μετὰ πολλῆς ἀδιαφορίας, ἀλλὰ καὶ σπουδαιότητος, ὅτι φέρει μετ' ἑαυτοῦ τρελλὸν τινα, τὸν ὁποῖον εἶναι ἐμπειστημένον νὰ παραδώσῃ ἐκεῖ, παρακαλέσας συγγρόνως νὰ δεῖξωσι πολλὴν αὐστηρότητα πρὸς ἐκεῖνον. Ἐπρόσθεσε δὲ, ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος τρελλός ἔχει ἀλλόκοτον τι εἶδος μανίας, ὅτι δηλαδὴ συνειθίζει νὰ ὀνομαζῇ ἄλλους τρελλοὺς, καὶ ὅτι κατ' ἀρχάς δεικνύει μὲν, ὅτι ὑγιαίνει τὸν νοῦν, ἀλλ' εἰς ὥρας τινὰς ἐκβάλλει φωνὰς ἀγρίας, ἀντιτάτων πολλὴν εἶχεν, πολλάκις δὲ καὶ κακοποιῶν, ἐν οἷς ἐπιστάται ἀμέσως δὲν τὸν ἀναγκάσσει νὰ περισταλῇ διὰ μαστιγώσεων. Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἐπέδειξε καὶ τὴν διαταγὴν τῶν δικαστῶν, καὶ λαβὼν τὴν καταφατικὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐπιστάτου, ἐπαυήθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου εὗρε τὸν φύλακα εἰσέτι καμῶμενον. Τὸν ἐξυπνίζει τότε καὶ τὸν λέγει. —

Ὁκνηρὲ, διὰ τὴν κομῆσάν σου τὸν πολὺ μακρῶν περιπάτων, καὶ ἤλπισα νὰ σ' εὗρω ἐξυπνον.

— Τῷ ὄντι, ἀποκρίνεται ὁ Πολιτοφύλαξ. Πολὺ ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ νὰ κάμω τὸ αὐτὸ, καὶ ἂν θέλῃς, ἐξέλθωμεν ὁμοῦ.

Τοῦτο ἐπερίμενε καὶ ὁ τρελλός, καὶ ἀμέσως ἐξήλθεν καὶ οἱ δύο, χωροῦντες πρὸς τὸ φρενοκομεῖον, ἐπιτήδεις ἐκεῖσε ὀδηγούντος τοῦ πολιτοφύλακος διὰ νὰ καθίσῃ εἰς αὐτὸ τὸν τρελλὸν του, χωρὶς ὅμως νὰ ἐνθυμηθῇ διὰ νὰ ζητήσῃ ἂν κατεῖχε τὴν διαταγὴν. Ἐνῶ δὲ ἐπλησίασαν, ὁ τρελλός σταθεῖς ἔμπροσθεν τοῦ φρενοκομείου, ἐξεφώνησεν ὑπὸ προσποιητῷ θαυμασμοῦ.

— ὦ, τί ὠραῖον οἰκοδόμημα τοῦτο.

— Ναί, εἶπεν ὁ πολιτοφύλαξ, καὶ ἂν θέλῃς εἰσελθωμεν διὰ νὰ θεωρήσωμεν καὶ τὸ ἐσωτερικόν του.

— Ὡς πολὺ, εἶπεν ὁ τρελλός, καὶ εἰσελθωμεν.

Ἐσυρσε λοιπὸν τὸν συνήθη κώδωνα ὁ Πολιτοφύλαξ, καὶ ἀμέσως ἐπαρουσιάσθη ὁ ἐπιστάτης ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ὀμιλήσει ἰδίᾳ ὁ τρελλός, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τριῶν ἄλλων ἀνθρώπων τῆς ὑπηρεσίας τοῦ κατα-

υτήματος. Ἦρχισεν ἀμέσως νὰ περιζήτητὴ ἐπιτηδείω εἰς τοὺς θυλάκας τοῦ ὁ Πολιτοφύλαξ τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποῖαν κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐπιτηδείω; καὶ ὁ τρελλός ἐπέδωκεν εἰς τὸν Ἐπιστάτην, νεύσας συγγρόνως εἰ; αὐτὸν νὰ συλλάβῃ τὸν τύτροφόν του, ὡς ὄντα δῆθεν τὸν τρελλόν, περὶ τοῦ ὁποῖου τὸν ὀμίλησεν. Οἱ ὑπηρεταὶ συνέλαβον ἀμέσως τὸν καλὸν σου Πολιτοφύλακα χωρὶς τινος διαταγῆς, ὅς τις ὅμως ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ὅτι δυνάμεις, ὅτι δὲν ἦτον αὐτὸς ὁ τρελλός, ἀλλ' ὁ ἄλλος. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ λόγοι οὗτοι ἰσχυρίζονταν ἔτι μᾶλλον ὅσα προείπεν ὁ τρελλός, ἔδωκεν δὲ καὶ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀντιστάσιν ὁ Ἐπιστάτης, ἠναγκάσθη νὰ τὸν πειθαναγκάσῃ διὰ μαστιγώσεων, καὶ τότε ὁ δυστυχῆς Πολιτοφύλαξ παρεδίθη ἄκων, ἐνεδύθη ἀμέσως τὸν συνήθη τῶν τρελλῶν ἐπενδύτην, καὶ ἐστάθη ἀγγύστως ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ κουρέως, ὅστις κατὰ τὴν συνήθειαν ἐξήρπασεν ὅλην τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ παρόντος εἰς ταῦτα πάντα καὶ τοῦ πραγματικῶς τρελλοῦ, ὅστις κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐβρίσκειν ἐπὶ τοῦ πρὶν φύλακος τοῦ πονηρὰ βλεμματικὰ σαρκασμοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐπανῆλθεν ὁ τρελλός, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, μετὰ πολλῆς ἀταραξίας, ἐπὶ ἣ ὥστε τὸν λογαριασμὸν πρὸς τὸν ξενόδοχον, καὶ ἐπεστρέψεν εἰς τὰ ἴδια. Ἀλλὰ πόσον παρεξενεύθησαν οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ἰδόντες αὐτὸν ἐπανελθόντα ἀντὶ τοῦ φύλακος του, καὶ ἐφοβήθησαν μήπως εἰς τὴν περίοδον τῆς φρενιτικῆς του τὸν ἐφόνευσε. Τὸν ἠρώτων λοιπὸν μετὰ πολλοῦ φόβου τί ἔκαμε τὸν κύριον δεῖνα.

— Τί τὸν ἔλαμα; εἶπεν ὁ τρελλός. Τί ἄλλο παρ' ὅτι τὸν ἄφησα εἰς τὸ φρενοκομεῖον τῆς Λαγκαστρίας τρελλὸν ὡτὴν τὸν δαίμονα —;

Καὶ τῷ ὄντι τοῦτο δὲν ἦτο πολὺ μακρὰν τῆς ἀληθείας. Διότι ὁ νοῦς τοῦ φύλακος τῷ ὄντι ἐλάφθη ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου ἐκείνου συμβεβηκότος, καὶ ἐκ τῆς λύπης διὰ τὸν φυλακισμὸν του.

Η Κ Α Τ Α Ρ Α

Κύριος τις φυλάργυρος καὶ αὐτηγεῖος χαρκατῆρος κατοικῶν πάντοτε εἰς οἶκόν τινα τῆς ἐξοχῆς ἠνάγκασε τοὺς ὑπηρετάς αὐτοῦ, ἵνα ἐργάζωνται καὶ τὰς ἑορτατικὰς ἡμέρας. Κατὰ τὴν συνήθειαν λοιπὸν ἐστειλὸν ἐν μισθῷ ἐργατῆς τοὺς ὑπηρετάς αὐτοῦ εἰς τὸν ἀμπελῶνα νὰ ἐργασθῶσι καὶ ἐπειδὴ κατεῖχε τὴν δυσαρτέκειαν αὐτῶν, ἀπεφάσισε μετ' ὀλίγον νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ καὶ εἰς ἀφανὲς μέρος κρυπτόμενος, ἠκούσθη τὸν πρῶτον ἀλλήλους διάλογον τῶν ἐργαζομένων. Τοῦτων δὲ τις ἐν τῇ ἀρχικῇ κτήσει αὐτοῦ, Θεέ μου, εἶπε, νῆμν ἄζωσις τὸν Κύριόν μου νὰ πῆ ἀπὸ τοῦ οἴνου τῆς ἀμπελοῦ ταύτης. Τὴν καθ' ἑαυτοῦ κατέρχον ἀκούσας αὐτὸς, ἀνεχώρησε, χωρὶς νὰ φανερώσῃ τι εἰς τὸν ὑπηρετὴν ἐκεῖνον. Ἐβίμασαν αἱ σταφυλαὶ, ἐπλήθυν ὁ τραγητῆς, καὶ ἐπλήρωσεν ἀπὸ τοῦ ζυμοῦ αὐτῶν τὰ οἰνοθήκας αὐτοῦ. Τότε δὲ μὲ τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ ἦσθε τὸ μεσημβρινὸν προσκαλέσας ὄλους αὐτοῦ τοὺς ὑπηρετάς διετάξε αὐτὸν ἐκεῖνον, ὅστις τὸν κατηράσθη, ἵνα φέρῃ ἐκ τοῦ νέου οἴνου ποτῆριον πλήρες ἄμυ δὲ παρέλαθεν αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὑπηρετοῦ, γελῶν μετὰ πικρίας. — Σὺ, εἶπε, κατηράσθη; νὰ μὴν ἀζωιωθῇ

νὰ πῶ ἐκ τοῦ οἴνου τῆς ἀμπελοῦ μου ἰδοὺ ὅμως ὅτι ἐγὼ ἤζωιωθην. Ὁχι, Κύριε, λέγει ὁ ὑπηρετῆς, δὲν ἤζωιωθης ἀκόμη. Πῶ; δὲν κρατῶ τὸ ποτῆριον πλήρες οἴνου νέου; Ἀμφισβάλεις ἀκόμη, ἂν ἀζωιωμαι; Ναί, Κύριε, ἀμφισβάλω, διότι μεταξὺ τοῦ ποτηρίου καὶ τῶν χειλέων εἶναι πολὺ τὸ διάστημα. Μόλις ἐπρόφραξ τὴν τελευταίαν λέξιν καὶ ἄλλως τοῦ κήπου αὐτοῦ ὑπηρετῆς φθάνει ἀσθμαίνων καὶ ἀναγγέλλει εἰς τὸν κύριόν του ὅτι χοῖρος ἀγριὸς καταφανίζει τὸν κήπον του. Ἐγκαταλείπει ὁ φυλάργυρος δεσπότης πλήρες τὸ ποτῆριον καὶ ἐξορμᾷ εἰς ἐκδιώξιν τοῦ θηρίου. Ἀλλ' ἐπέπωτο νὰ ἐπαληθεύσῃ ὁ λόγος τοῦ ὑπηρετοῦ, ὅτι μετα τῶν χειλέων καὶ ποτηρίου ὑπάρχει τοῦ διαστήματος διότι πληγεὶς ὑπὸ τοῦ θηρίου ἀπέθανε, μὴ φθίσας νὰ πῆ ἐκ τοῦ νέου οἴνου τῆς ἀμπελοῦ αὐτοῦ.

ΓΛῶΣΣΑΙ καὶ ΔΙΑΛΕΚΤΟΙ.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος βέβαια μίαν εἶχε γλῶσσαν, ἀλλὰ τὰ διάφορα τῆς Γῆς κλίματα, εἰς τὰ ὅποια οἱ μετὰ ταῦτα ἄνθρωποι διεσπάρησαν, ἀνάγκαι καὶ περιουσιῆς διάφοροι ἐτροποποίησαν τὴν πρώτην τοῦ πρώτου ἀνθρώπου γλῶσσαν εἰς τσαύτας ἀλλοιώσεις καὶ διαφορὰς, ὡςτε ἐξ ἐκείνης παρήχθησαν ἄλλαι, καὶ ἐκ τούτων ἄλλαι, καὶ σήμερον, κατὰ μαρτυρίαν τινὸς συγγραμμάτης ἐκδοθέντος τῷ 1845 λαλοῦνται 3,014 γλῶσσαι καὶ διαλέκτοι τούτων δὲ

1264	γλῶσσαι καὶ διαλέκτοι Ἀμερικανικαί.
937	• • • Ἀσιατικά.
587	• • • Εὐρωπαϊκά.
226	• • • Ἀφρικανικά.
3014	

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἄσσοι δὲν εἶναι τοσοῦτον πολλοί, συνάγεται ὅτι πολλοὶ λαοὶ λαλοῦσι πολλὰς γλώσσας ἢ διαλέκτους.

Κατὰ δὲ τὸ αὐτὸ σύγγραμμα εἶναι ἡδὴ μεταφρασμέναι αἱ ἱεραὶ γραφαὶ εἰς γλώσσας 139.

Ἰωάννης ὁ Σαλισβούριος, περίφημος συγγραφεὺς τοῦ δωκεκάτου αἰῶνος, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ σαφέστερον τὰς καταρχήσεις τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Ρώμης, λέγει ὅτι ὅσα καὶ ἀποστελλέται που τοποτηρητῆς τῆς Ρώμης, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἐκπέμπεται ὁ διάβολος τοῦ Ἰωβ διὰ νὰ ἐρησῇ μὴσῃ τὰς γῶρας, πρὸς τὰς ὁποίας ἀπέρχεται.

ΣΜΥΡΝΑΪΚΑ.

Ἐπηνέσασμεν ἄλλοτε πολλάκις τοὺς Σμυρναίους καὶ μικρόθεν καὶ ἐκ τοῦ πλησίον ὡς φιλομουσοῦς, φιλοκάλους καὶ φιλοκοίτους, οὐ μόνον καθὸ κατέχοντας τὰ ἐν τιμα ταῦτα προτερήματα, ἀλλὰ καὶ συνιστώντας αὐτὰ ὡς ἀναγκαῖα, ἐπειδὴ πλάκεις ὁ ἔπαινος γίνεται καὶ

προσεγγίσει πρὸς τὸ καλόν. Ἐπειδὴ ἡμῶς δὲν βλῆκαμεν τὴν κωνικὴν τῶν Σμυρναίων εἰς λαμπρὴν κατάστασιν, εἶναι χρειαζομένη καὶ μεγάλη γρῆσι, καὶ τὴν ἀλλήθειαν, να εἰπωμεν ἄλλα καὶ περὶ τούτου.

Ἡ Σμύρνη, πόλις ἀρχαία, ἱστορικὴ, μία τῶν πρώτων πόλεων τῆς Ἑλλάδος Ἰωνίας καὶ τῶν πρώτων τῶν γαιοκρασιῶν ἐκκλησιαστικῶν, κτίσμα τῶν Ἀρχαίων καὶ τοῦ Ἀλέξανδρου αἰτίποτε μὴτῶρ μεγάλων ἀνδρῶν, ἐν οἷς καὶ Ομηροῦ καὶ Κοραΐ, ὑπέκειντο ἐκπαιδευτικῶν, φιλομαθῶν, μεγαλόφρων, κειμήτιον κατὰ τὴν μέγαν τὴν Ἑλληνικὴν κόλπον, καὶ διὰ τούτου πᾶσι γρηγορητικῶν πάντοτε ὡς ἀποθήκη τοῦ ἐσωτερικοῦ ἔμπορου, ἔργον ἐκτελέμα εὐκρατὸν καὶ γῆν ἀγαθὴν, καὶ ὕδατα ἀλὴνα καὶ λιμένα κολυμβητικῶν εὐνοηρότατον, καὶ τὰς πλείων μεγάλων νήσων, Λέσβου, Χίου, Σμύρνης καὶ τῶν Ἑσπερίων γρηγορητικῶν, ἐξ ὧν δέχεται πάντοτε λαὸν ὁμογενῆ, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἄλλων νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ ἐκ τῆς Ἑσπερίας καὶ τῆς Ἑπτανήσου. Διὰ ταῦτα θεωροῦμεν τὴν Σμύρνην οὐ μόνον κωνικὴν ἀγορᾶν καὶ τροφὴν τοῦ Γένους ὡς καὶ τὸ Β. Ἄντιον, τὴν φυσικὴν αὐτοῦ πρωτεύουσαν κατὰ πάντα, ἀλλὰ καὶ ὡς τόπον, οὕτως εἰπεῖν, ἐκπαιδευτικὸν καὶ ἐξουγενιστικὸν καὶ συνδετικὸν τῆς γῆς, σχετίζοντα ἐπὶ αὐτὴν φιλανθρωπῶς μετὰ τῶν ἀλλογενῶν, εἰς τοὺς ὁποίους διαδίδει τὴν γλῶσσαν καὶ φιλικὴν πρὸς τὸ ἔθνος φρόνημα.

Ἐντεθεν ἐπιτεταί, ὅτι οἱ Σμυρναῖοι ἐμελεῶντες τὴν ἀντιπρακτικὴν σύμπληξιν, ἀμφοτερότητον, παιδείαν, αὐξήσιν ἐν πνεύτῃ καὶ πάσαν ἄλλην ὠφελειαν τῆς ἰδίης ἐαυτῶν κοινότητος, σφάλλουσι μεγάλως οὐ μόνον πρὸς ἐαυτοὺς ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ἔθνος, καὶ πρὸς αὐτὰς εἰς τὰς ὑπερ τοῦ ὑπερκῶν ἀξιοπαύων παραγέλιαις τῆς ἐξουσίας.

Δὲν θελομεν νὰ ἐκθεσωμεν ἐνταῦθα τὰς παρατηρήσεις καὶ ἐπιμαρτυρίας τῶν ἐμπειροτέρων καὶ φιλογενετέρων Σμυρναίων ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν κοινῶν πραγμάτων, ὡς γνωστὰς εἰς τοὺς πολλούς. Ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν μόνον συνοπτικῶς τὰ πρακτικὰ πρὸς ὠφελειαν τῆς κοινότητος ταύτης κατὰ σειρὰν ἀριθμητικῶν.

1. Νὰ ἀνζητῆ τὸ ἐπίσημον εἰσόδημα τῆς ἑκαταετηχῆς Σχολῆς καὶ ἢ ἐν αὐτῇ Βιβλιοθήκῃ, ἢ ἀνζητῆ καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς καρπὸς καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν συγγραφέων. Ἡ δὲ αὐξήσιν τοῦ εἰσοδήματος γίνεται διὰ συνεισφορῶν καὶ ἀριστοκρατικῶν, ἐὰν δὲν ὑπάρχη ἄλλος τρόπος. Τὴν Σχολὴν ταύτην ἐσύστησε πρὸ 150 σχεδὸν ἐτῶν ὁ Ζήλος ἐνός μόνου εὐσεβοῦς καὶ χρηστοῦ ἔμπορου τοῦ ἀειδήμου Παντολέοντος Σεβαστοπόλου, ὅτε οἱ ὀρθόδοξοι Σμυρναῖοι ἦσαν ὀλίγοι καὶ ἀμαθεῖς. Παράδοξον λοιπὸν, ὅτι κατὰ τὸν μεγαλύτερον τοῦτον Δέκατον ἑννατὸν αἰῶνα, ὅτε οἱ Σμυρναῖοι πᾶσι πλάσσει ὄντες, καὶ νομιζόμενοι ἐμπειρότεροι καὶ φιλοτιμότεροι τοῦ εἰρημένου Παντολέοντος Σεβαστοπόλου δὲν δύνανται λέγουσι, νὰ τελειοποιήσωσι τὴν Σχολὴν ταύτην, ἂν καὶ τινὲς ἐξ αὐτῶν ἔχουσι μεγαλύτερα χρηματικὰ καὶ ἄλλα μέσα παρὰ τὰ τοῦ αἰετήμου ἐκείνου θεμελιωτοῦ αὐτοῦ τοῦ ἀξιολόγου καταστήματος.

2. Ἡ Σμύρνη γρῆζεται ἄλλα ἐπὶ 2-3 σχολεῖα κλασικὰ καὶ ἀρβενικὰ ἀλληλοδιδασκτικὰ κατὰ τὸ Ἀλίπεδον [Πούντα] καὶ τὴν Ἀγίαν Αἰκατερίνην καὶ ὅπου ἀλλαγῶν, περὶ ὧν εἰπωμεν ἄλλοτε.

3. Χρειαζέται καὶ διδασκῆριον ἔμπορικὸν ἰδίως καὶ

βιομηχανικόν, παραδίδον τ' ἀνεργὰ κληρονομία εἰς τὴν ἐμπορίαν καὶ τὴν βιομηχανίαν τοῦ τόπου.

4. Ἡ πόλις αὕτη ἀρμόζει καὶ εἶναι χρειαζομένη νὰ ἔχη πάντοτε Ἀρχιερεῖς ὁποῦντο ἰόντων, ἐκείστων, δραστήριων καὶ συμβιβαστικῶν, καὶ δύο τοὺς ἀρχαιότερον ἱεροκήρυκας καλῶς διὰ τὴν ἡλικίαν ὠφέλιον εἰς τὴν κοινότητα, ἡ ὁποία ὑπάρχει πολλὴ ἐκτεθειμένη εἰς τὰς προσηλυτικὰς σκευωρίας καὶ τὰς ὁρμητικὰς προσβολὰς τῆς Ἀστικῆς, ἰδίως δὲ τῶν παν ὡρῶν Ἰησοῦτων, οἵτινες δι' ὠφελειαν ἔκλειον κατὰ ὄψιν εἰς τὴν Σμύρνην, νὰ σπανδρίζωσι τὴν Ἀνατολήν.

5. Ἐπειδὴ ἡ Σμύρνη ἔχει πάντοτε πολλὴν ἀπορολήθον συνεργούμενον ἐνταῦθα παν ἀγίον καὶ πᾶσι πλάσσει φανὰ, ἐννοεῖται, ὅτι πρέπει νὰ ἔχη καὶ ἡ τῶν ὁδογητῶν καλῶς ὁργανωμένον καὶ ὁργανωτικῶν, διεξιόμενον καὶ τρέπον καὶ διδάσκον οὐ μόνον ὁρμητικὰ παῖδια, ἀλλὰ καὶ πτωχὰ παντόπαιον καὶ τὰ νύκτα εἰς ὠρισμένην ἡλικίαν, νὰ ἐκπεδονήμενα οὕτω γίνονται ἀγαθὰ καὶ χρηστὰ τεχνίται καὶ βιομηχανοὶ, ἀντὶ κωνογῶν καὶ ἐξωμυλῶν. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι, ἐγνωσανόντες ἐπιτεταί πρὸς τὴν κοινότητα, γίνονται ὠφέλιμοι κατὰ τὴν περιστασιν καὶ πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς τὸ ἔσωτερον, ὅπου ἂν ἀποκατασταθῶσι, ζητούντες τιμὴν ἰνασφάλκων.

6. Ἡ νῦν ὑπάρχουσα τῶν ἐμπόρων Λέσχη πρέπει νὰ δέχεται περισσοτέρους ἑστίους, νὰ ἔγρουσα καὶ περισσώτερον ἐπίσημον εἰσόδημα δύνανται νὰ τελειοποιήται, ἀνζητῶνται τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν αὐτῇ ἐργασειῶν, καὶ περιουσιακῶν συγγραμμάτων καὶ προσθέτουσα τὴν ἀναγκαίαν χάρτας καὶ μικρὰν Βιβλιοθήκην ἐκ συγγραμμάτων ἱστορικῶν, γεωγραφικῶν, ἐμπορικῶν, βιομηχανικῶν, κτλ. τοσούτων ἀναγκαίων ὡς βιβλίον τῶν ἀναγνωσκόντων καὶ διαλεγόμενων ἐν αὐτῇ κατὰ τὴν περίστασιν.

7. Παρὰ τὴν ἐμπορικὴν ταύτην Λέσχην, γρῆζεται καὶ ὁ λαϊκὸς λαὸς τῆς Σμύρνης ἀναγνωστῆριον τι περιέχον τὰς κυριώτερας τοῦ ἔθνους ἐφημερίδας καὶ τὰ χρησιμώτερα βιβλία ἡθικὰ, ἱστορικὰ, γεωγραφικὰ, τεχνικὰ, γεωπονικὰ κτλ.

8. Συμφέρι καὶ ἀρμόζει ἐπὶ πᾶσι νὰ ἦται καλῶς ὁργανωμένον καὶ διευθετημένον τὸ Κοινόν, νὰ ἔχη καὶ τὴν ἀναγκαίαν ἰσχύον παρὰ ταῖς ἀρχαῖς καὶ τὴν ὑποκλίψιν καὶ ἀγάπην τοῦ λαοῦ. Οἱ δὲ Δημωγέροντες ἐκλογόμενοι ἐπίσημως ἐν τῇ Μητροπόλει κατὰ τὴν ἀρχαίαν θεολογικῶν, ἡς προστατεύωσι παρὰ ταῖς ἀρχαῖς θεολογικῶν καὶ ἀκεραῖως μετὰ τῆς δευτέρας εὐσηχησῶν τὰ δικαίαια καὶ συμφέροντα τῶν πολλῶν, τῆς θεοσεβείας, τῆς βιομηχανίας, τῆς γεωπονίας τοῦ Γένους, περιουσιμῶν ἐπιμαρτυρίων τῶν ἀπειρῶν λαῶν, νὰ κατασταίνονται καὶ εὐτακτῆ. Οἱ Δημωγέροντες ἔχουσι τὸ κληθῆναι μετὰ τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τῶν Ἐφόρων νὰ ἐπισκέπτονται συνεχῶς τὰ Σχολεῖα, νὰ ἐμφυλῶνται τοῦ διδασκῆριου εἰς τὸ ἔργον, προθυμοποιούντες καὶ τοὺς μαθητὰς πρὸς τὴν μάθησιν, τὴν εὐκοσμίαν καὶ τὴν χρηστοθήθειαν. Τὸ κοινωνικὸν ταῦτο κληθῆναι συνιστῶμεν καὶ εἰς τοὺς προκρίτους τῶν Σμυρναίων, κτηματίας καὶ ἔμπορους ἢ ἄλλους βιομηχανοὺς, οἵτινες ἐκ τούτου θέλουσιν ἔχει περισσώτερον τιμὴν παρὰ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ξένου κόσμου, καὶ ἢ ἀπὸ τὰς περιττὰς ἀργολογίας καὶ δαπανηρῶν εὐθυμίας ἢ χαρτοφιλίας ἢ ἀπὸ τὰς πολυτελεῖς θηλυπρεπείας καὶ ψευδανθείας ὁρμητικῶν τῶν ξένων γλωσσῶν.

9. Οἱ ἱατροὶ καὶ οἱ διδασκαλοὶ θέλουσι ὠφελῆσαι οὐ μόνον τὴν Σμύρνην, τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν ἑθνικὴν ἐν γένει φιλολογίαν, ἀν συνεννοηθῶσιν εἰς τὴν σύνταξιν καὶ τακτικὴν ἐκδοσιν ἐνὶ περιοδικῷ συγγραμμάτῳ, περιέχοντος φιλολογικὰς, ἐκκλησιαστικὰς, ἐπιστημονικὰς, ἱατρικὰς καὶ ἄλλας χρησίμους διατριβὰς. Ἡς τις πρὸς δρομὸς καὶ προδουποιὸς τοῦ τοιοῦτου συγγραμμάτος ὁ παρὼν κατὰ τὸ παρὸν ἡ Ἰωνικὴ Μελίσσα, ἀνακληρονομήσῃ καὶ τὴν ἑλλειψιν τῆς παυσάσης Ἀποθήκης τῶν ὠφελιμῶν γνώσεων, τῆς ὁποίας ὁ ἀγαθὸς Συντακτὴς Κ. Γεωργίου Ροδοκανάκης ἐγκαταβίβη σήμερον ὡς κτηματίας ἐν Χίῳ κοσμῶν τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα του.

10. Τέλος συμβουλευόμεν καὶ προτρέπομεν τοὺς καλῶς Σμυρναίους νὰ σέβωνται καὶ περιποιῶνται μετὰ ζήλου δημοτικῶς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ ἔθνους, τιμῶντες πάντα τὰ ἔθνη καὶ πᾶσαν ἐκκλησίαν ὡς πράττουσιν ἀξιοπαύων, ὅταν μάλιστα δὲν ἐνοχλῶνται ὑπὸ τῶν ξένων λαῶν καὶ θεοσεβείων, ἀντεγόμενοι τῆς ἑλληνικῆς παιδείας καὶ ἀρετῆς καὶ γενόμενοι ὁσημέραι σφωτέρω, εὐσεβέστεροι, χρησιμότεροι, φιλοπονώτεροι καὶ οἰκονομικότεροι ἐαυτῶν, πλουτιζόμενοι μὲν τιμῶν, ἀπὸ πάσης θεμιτῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλὰ μὴ δαπανώμενοι ἐπιμαρτυρίαι εἰς περιττὰ καὶ μωρὰς πολυτελείας καὶ ἐπιδειξίαις ἢ φιλοτιμίας ἢ εὐνοχίας, τῶν ὁποίων τὸ συγγεροντέλλος εἶναι ἡ μετὰ μέλειαν, μὴδὲ φιδωλευμένοι ἀπραπίως καὶ ἀκακῶς πρὸς τὴν κοινωφελειαν καὶ ζημιούντες οὕτω τὴν ἰδίαν ἐαυτῶν καὶ τῶν τέκνων καὶ τοῦ Γένους ὑποκλίψιν καὶ τύχην.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον σέβονται προθύμως πάντες σχεδὸν οἱ Σμυρναῖοι, ἀλλὰ οἱ ἐμπειροῦ, λέγουσιν, ἐκτόθισαν αὐτοὺς, καὶ χρειάζονται ὡς τι κέντρον συμπράξεως κοινωφελῶς ἄξιον τῆς κοινότητος ταύτης ἀρχιερεῖς, δηλονότι Ζηλωτῆν, ἐμπειροῦ, πεπειθῆναι, συμβιβαστικῶν, ἐπιχειρηματικῶν, τιθήμενον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων κατὰ τὸ εὐαγγελικόν. Ἰδίῳ ὡς ἐκ θεῆς προνοίας ἔχει τῶρα ἡ Σμύρνη διαδοχὸν τοῦ μακαρίτου Ἀθανασίου, ἀγαθοῦ ποιμεναρχοῦ, μητροπολίτην ἀξιολογώτερον ἐκείνου περὶ τα κοινὰ τῶν Σμυρναίων Ἀνθίμου, πρῶτον Ἡλιουπόλεως Ἐπισκοπον, καὶ ἐπὶ πρῶτον ὑπηρετήσαντα καλῶς τὴν ἐκκλησίαν ἐν Σμύρνη παρὰ τῷ τότε μητροπολίτῃ Ἀνθίμῳ τῷ Ναξίῳ, τῷ ἐπιτεταί Οἰκουμηνικῷ Πατριάρχῃ. Οὗ νεο, λοιπὸν Μητροπολίτης, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος παρὰ πάντων τῶν Σμυρναίων, ἔχων δὲ, ὡς λέγεται, καὶ τὴν ἰδιαιτέραν ὑποκλίψιν καὶ εὐνοίαν τοῦ νῦν ἀξιοτίμου τῆς Ἰωνίας Αἰοικητοῦ, καὶ ἐμπειροῦ ὡν ἀποχρώντως τῶν τοπικῶν πραγμάτων, ὀφείλει ἐκ πρώτης ἀφετηρίας νὰ προνοήσῃ τὸ δευτερον τὴν ὠφελειαν τοῦ ποιμανίου, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ἄνωθι κοινωφελῆς σημειώσεις ἡμῶν, καὶ μὴ παρεστρεπόμενος τοῦ σκοποῦ τούτου ἀπὸ ἄλλας ποικίλας ἰδέας καὶ γνώμας τῆς πολιτικῆς ἀπειρίας ἢ ἀδρανεῖας ἢ ἀνικανότητος. Οὗ νεο Μητροπολίτης θέλει ἔχει πάντοτε βοηθῶν καὶ συμπράκτορας εἰς τὰ καλὰ κατὰ τὴν γρῆσαν οὐ μόνον τοὺς ἐντὶ τῶν Δημωγέροντας καὶ Ἐφόρους τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Σχολείων, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς λογίους καὶ προκρίτους καὶ εὐκαταστάτους τῆς καλῆς τῶν Σμυρναίων κοινότητος. Οὕτω δὲ ποῦ μὲν βοηθούμεν, ποῦ δὲ βοηθῶν κατὰ τὸ ἐνόν, θέλει ὠφελῆσαι μεγάλως ὁ ἀρχιερεὺς οὗτος τὴν κοινωφελειαν ταύτην, χρῆζουσαν πολλῆς προνοίας καὶ βελτιού

σεως, πρὸς τιμὴν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου καὶ δόξαν τῆς Ἑκκλησίας, καταλείπων καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἀοιδίμον ὄνομα καὶ παράδειγμα, ἰσάξιον τῶν πρώτων τῆς καλαιᾶς Σμύρνης ἐνδόξων Ἐπισκόπων, καὶ πολὺ ἀνώτερον τῶν νεωτέρων προκατόχων αὐτοῦ.

Ἐλπίζομεν ἐπι, ἀφοῦ ζητήσῃ καὶ συστήσῃ ἐνταῦθα ὁ εὖ, Μητροπολίτης τὸν ἀναγκαῖον ἐκλεκτὸν ἱεροκήρυκα, θέλει προσέξει ἐπιμελῶς νὰ προφυλάττῃται τὸ ποιμνιον διὰ παντός ἀπὸ τὰς ἐπιβούλους πλεκτάνας τῶν παμπονηρῶν καὶ πανούργων Ἰησοῦτων καὶ Λαζαριστῶν καὶ Ἐλεημονητριῶν Καλογοραίων καὶ ἄλλων παντοίων ταγματῶν τῆς προσηλυτικῆς σκευωρίας τοῦ Ἠέπισμοῦ, οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν φιλολογικῶν ἢ ἐπιστημονικῶν μαθημάτων καὶ τῶν ἀγαθοεργῶν ἀποβλέπουσι κυρίως εἰς τὸν προσηλυτισμὸν, μὴ ἐμποδιζόμενοι, ἀλλὰ καὶ ἐνισχυόμενοι εἰς τὰς ἐνεργείας ταύτας ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα Ἐπισκόπου τῶν Λατίνων ἐναντίον τῶν περὶ ἀνεξίτηρσεῖας ἀταξείων τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους. Οἱ προσηλυτισταὶ οὗτοι ἐνασχολοῦνται ἰδίως εἰς τὸ ἀποπλανᾶν παιδίκα καὶ ἀγαπητάτους πτωχοὺς, ἢ ὁρμητικῶν κόρας καὶ ὑπερβηρίας διὰ παντὸς μεσσοθεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου ἀγαλλόμενοι καὶ χειροκροτοῦντες φανατικῶς, ἐὰν ποτε κατορθώσωσι τὸ παραμικρὸν, ὡς ἐὰν ἦρκει διὰ τῶν τριούτων κατὰ τῶν ὁρθωμάτων ν' ἀποδείξωσιν οἱ ἄλλοι οὗτοι ψευδοκήρυκες τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀλλήν ἀξίαν τῆς Παπικῆς αἰρέσεως. Ἡμεῖς δὲν προτείνομεν ποτὲ εἰς τοὺς Λατίνους συμπολίτας ἡμῶν [τοὺς ὁποίους καὶ ἀγαπῶμεν καὶ τιμῶμεν, ὡς ἀδελφοὺς, ὅταν μόνον δὲν μᾶς ἐνοχλῶσι, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὰς ἰδέας τοῦ Ἰησοῦτικῶν προσηλυτισμοῦ], νὰ παραιτῶσι τὴν ἀγαπητὴν αὐτῶν παπολατρεῖαν γρῆσιν τῆς Εὐαγγελικῆς ἡμῶν Ὀρθοδοξίας; Ὅπου εἴρ' ἢ ἕαστος ἐκεί καὶ μετέτω. Διὰ τὴν ἀναγκαίαν ὄμως μετὰ αὐτῶν καὶ ἡμῶν εἰρήνην καὶ ἀρμονίαν, ἢ μὴ ἀγνωθῶσιν, ὅτι γινώσκουσι καλῶς πάσας τὰς καθ' ἡμῶν σκευωρίας καὶ ἐνεργείας τῆς Ἑκκλησίας αὐτῶν. Καὶ δίδομεν μόνον μικρὰν ἀφορμὴν εἰς τὸν ἡμέτερον κλήρον, τὸν νομίμων τοῦ ποιμανίου φύλακα, νὰ παραυλάττῃ αὐτὸ μετὰ πλείωνος προσοχῆς ἀπὸ τὰς καθήμερῶν; λυκόληστειας τοῦ Παπισμοῦ.

I. A.

ἈΝΔΡΕΟΥ ΜΟΥΣΤΟΞΙΔΟΥ

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς παρουσίας Ἑλληνικῆς γλώσσης κτλ.

[Συνεχεια ἀρ. 9.]

Μ' ὄλον τοῦτο πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ ἡ καθομιλουμένη ἢ δημῶδες διαμορφοῦται κατὰ τὴν εὐτυχῆ ἢ ἀθλίαν κατάστασιν τοῦ ἔθνους. Καὶ τῷ ὄντι ἐνταῖς δημοκρατουμέναις χώραις ὑπερέχει ὁ ἀριθμὸς τῶν καταγινομένων εἰς τὰ γράμματα πολιτῶν καὶ θεῖο πρέπει νὰ νομιώσωμεν ὅτι ὁ μετέωρον ἐκκλησίας καὶ δημοκρατικῶν ἀρχῶν Ἑλλῆν ἐλάλει καθαρώτερον τοῦ ἄλλου, τοῦ ὁποίου ὄχι μόνον ἡ κεντρία, ἀλλ' ὁλόκληρον τὸ ἔθνος ἀπὸ τῆς μίαν τῶν πολλῶν ἐπαρχίων, αἵτινες συνίσταν

ἀγανῆ αυτοκρατορίαν. Ἐκτός δὲ τούτου πᾶσα πόλις εἶχε τὸν φιλοσόφου αὐτῆς, ῥήτορας, ποιητὰς, οἵτινες δὲν ἐδίδασκον μόνον, ἀλλ' ἐλάλουν καιροῦ καὶ προβλήματα περὶ τὰς πλατείας, τὰς ἀγορὰς, τραπεζάς, καὶ παλαίστρας. Οὗτοι δὲ εἴτε λαλοῦντες, εἴτε πράττοντες εἴτε διδάσκοντες καὶ ὡς πολῖται μετέχοντες παντός πολιτικοῦ δικαιοῦματος, διέδιδον ὡς συμπληρωτικὴν τῆς δημοκρατίας μερίδα, καὶ τὴν παιδείαν ἤτις κατὰ Κικέρωνα εἶναι δύναμις διανοίας, ἐκφράσεως, καὶ λόγου. Πρὸς τούτου δὲ παρέχουσι μαρτυρίαν ὅχι μόνον αἱ γραμματισμένοι Ἀθηναῖοι οἵτινες οἰκονομικῶς ἐκείνην ἐν Σικελίᾳ καὶ διασπαρμένοι κατὰ πολλὰς πόλεις, μετὰ τὴν ἤτταν τοῦ Νικίου ἐπορίζοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ ἔτυγον ἐλευθερίας παρὰ τῶν δουλωσάντων, ἄδοντες τοὺς στίγους τοῦ Εὐριπίδου, ἀλλὰ καὶ οἱ Καύριοι, οἱ καταδιωθέντες ὑπὸ πειρατῶν, καὶ καταφυγόντες εἰς τὰς Σικελικὰς λιμένας τότε μόνον ἐδέχθησαν ὑπὸ τῶν ἐγγυωρίων, καὶ ἐξενισθῆσαν, ἀπ' οὗ ἐρωτηθέντες ὡμολόγησαν ὅτι εἶδον καὶ οὗτοι τὰ ποιήματα τοῦ Εὐριπίδου. (31) Ἐκ τούτων συνάγομεν πόσον ἡ γλῶσσα λαοῦ δημοκρατομένου καλλιεργεῖται, καὶ μετέχει κοινῶς πάσης κοινωνικῆς εὐμερίας. Ἀνατελειάσης δὲ τῆς Μακεδονικῆς αυτοκρατορίας ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ μεγαλόνοια τῶν Πτολεμαίων καὶ Σελευκιδῶν ἐνηγκαλίσθη ἅπαντας τοὺς εὐφροστέρας καλλιεργητὰς γραμμάτων καὶ τεχνῶν Εὐρώπης, Ἀσίας, καὶ Ἀφρικῆς τοὺς πανταχοῦ ζῶντας ὅπου ἐξηπλώθησαν λαὸς καὶ γλῶσσα Ἑλλήνων. Ἄπαντες δὲ οὗτοι ἠκμαζόν κυρίως ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Ἀλεξάνδρειας, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν καλουμένην μετὰ τὸ αὐτὸ ἐπώνυμον τοῦ Πτολεμαίου Φιλολόγου. Ἀκολουθῶν ἡ λατινικὴ τύχη ἐπεβάλετο τὴν ὑποδούλων τῆς Ἑλλάδος. Τὸ ἐμπόριον αὐτῆς καὶ αἱ τέχναι κατεθολώθησαν. καὶ ἐν Ῥώμῃ ἄνθρωποι, δοξασταὶ καὶ πολιτικαὶ διαπραγματεύσεις, τέχναι καὶ πλοῦτη συνεκέντρωθησαν. Ἡ ἐλευθερία, τὰ πλοῦτη καὶ πᾶν τεχνικὸν μνημεῖον ἐγένεον λάφυρα παρὰ τῶν νέων κυρίων· αἱ δὲ ἐπαρχίαι διὰ τῆς βίας τῶν ὀπλων ἐκπεσοῦσαι τῆς ἀρχαίας αὐτῶν λαμπρότητος, καὶ πτωχύνασαι, ἐγκατελείφθησαν ὑπὸ τῶν λαμπροτέρων ἀνδρῶν, καὶ πλουσιωτέρων, καὶ εὐφροστέρων, καὶ οὗτοι ἅπαντες, συνεσωρεύοντο εἰς τὴν τότε μητρόπολιν ὄλου τοῦ κόσμου πρὸς ἀπόλαυσιν τιμῆς καὶ πόρου. Ἡ γλῶσσα τότε τοῦ δήμου μᾶλλον διεχωρίζετο τῆς γραφομένης. Ὅτε δὲ ἐξηπλώθη ὁ χριστιανισμὸς, μετὰ τῶν ἐργῶν, τελετῶν καὶ ἡθῶν τῆς μυθώδους θρησκείας καταργήθησαν καὶ τινες φωναὶ καὶ ῥήσεις προσήκουσαι ἐκείνη. Διαφορὰ λοιπὸν τῆς ἐνσημοῦ προέκυψε μεταξὺ ἀρχαίας καὶ νεωτέρας, καὶ αὕτη συνίσταται εἰς τὴν παραλλαγὴν καὶ διαφθορὰν ἐνοίας καὶ σχήματος πολλῶν λέξεων τῆς ἀρχαίας εἰς τὰς παραλείψεις καὶ ἀποβολὰς πολλοτάτων φράσεων συντόμων ἢ περιφραστικῶν, εἰς τὴν ἐισαγωγὴν τῶν παραγομένων ἀντὶ τῶν πρωτοτύπων, καὶ τέλος τὴν χρῆσιν ἀτομικῶν τινῶν ὄρων ἀντὶ γενικῶν. Συμβαίνει δὲ κάποτε ὅτι λέξεις τινὲς χρώμεναι ὑπὸ συγγραφέων δὲν εἶναι δυσκατάληπτοι ὑπὸ τοῦ λαοῦ, καὶ

οὗτος ἐνίοτε δὲν ἀντιβαίνει εἰς τοὺς γραμματικὸς κανόνας. Ἀττικὸς τις ἐμέμφετο ἕτερον ὅτι συνδιαλεγόμενος ἐκείνος ἐχρητο Ὀμηρικὰς ῥήσεις, καὶ ἠγάραζεν αὐτὸν πολλὰς καὶ φιλολογῆ τὰ λεξικά ὅπως συλλαβὴ τὴν ἐνοίαν, [32] Κακῶς ἀναφέρεται ὑπὸ τινῶν τὸ θρυλούμενον περὶ τοῦ λαχανοπόλου, ὅστις διέκρινεν ἕξενον τὸν κομψολογώτατον Θεόφραστον, καὶ αὐτῶν ἑκείνων ἄτι ἐν Ἀθήναις ἔως καὶ ὁ ὄχλος ἐλάλει καθ' ἑαυτῶν καὶ ὀρθῶς. διότι το τοιοῦτον δὲν πρέπει να ἐξηγητῆται, ὡς ἐπὶ σολοικισμῶ τοῦ Θεοφράστου, ἀλλὰ περὶ τῆς προφορῆς αὐτῆς λαλοῦντος δι' ἡχοῦ ὁμοιοῦ καὶ εὐκάμπτου, ἀντὶ βαρέος καὶ ἀμβλύος, ὡς λέγει καὶ ὁ Κικέρων (33) "Eruditissimos homines Asiaticos quibus Atheniensis indoctus non verbis, sed sono vocis. nec tam bene, quam suaviter loquendo facile superabit." Ἐὰν πανταχοῦ ἐκ καταγομένα πάντα εἰς Ἀθήνας, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ βαρβαροὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἐπετρέπετο ὑπὸ ἀμελῶν καὶ φιλαργύρων γονέων ἡ παιδωγωγία τῶν τέκνων, θιέλωσαν τὴν ὠραίαν λαλίαν τοσοῦτον, ὥστε ὅχι πλέον ἡ φλογράματος πόλις ἀλλ' ἡ μεσόγειος Ἀττικὴ παρέιχε τὸ εὐπρεπέστερον σχολεῖον ἀρξοπειίας. (34) Ἐὰν ἀκατάχατον τῆς ὁρμῆς τοῦ ὄχλου εἰς ταχεῖον ἐκφρασιν τῶν διανοημάτων αὐτῶν, ἐφέλκει ἐν συνδιαλέξει ὅχι μόνον φράσεις, ἀλλὰ καὶ ἐλλειπτικὰς φηλόγους, καὶ ἀσχεκομμένα καὶ παρασιωπήσεις τὰς ὁποίας ἀναπληροῦ δι' ὁμοιοτήτων, καὶ νευμάτων, προσπαθῶν δὲ τρόπον ἐτοιμώτερον, εὐκολώτερον καὶ εὐληπτότερον κατὰ τὴν σύνδεσιν, δὲν συμφωνεῖ μετὰ τῶν συγγραφέων, καὶ μάλιστα προκειμένης γλώσσας εὐλογίας τοῦ ὁμοιοῦ, κομψῆς καὶ τεχνικῆς. Παράδειγμα δὲ προφανέστατον παρέχει εἰς ἡμᾶς ὁ Σολοικὸς τοῦ Λουκιανοῦ.

Δὲν εἶναι λοιπὸν παράδοξον, ἐν καὶ ἐπὶ τῆς παρούσης γλώσσας, αἱ λέξεις, πάσχοισι προσθηραρέσεις ἢ συγκοπὰς συλλαβῶν εἴτε τῆ ληγούση εἴτε τῆ παραληγούση καὶ τῆ ἀρχομένη, ἢ μεταλλαγὰς τινὰς ἢ παρενθέσεις γραμμάτων συλλαβῶν καὶ συναϊρέσεις ἢ μὴ, φωνηέντων τῶν ὁποίων τὰ παραθείματα ἀποφεύγω ὡς ἀπὸ πρῆς τὸν ἀναγνώστην· λέγω μόνον ὅτι αἱ τροπαὶ αὗται, ὡς γινώσκει πᾶς εἰδήμων γραμματικῆς, οἱ αἱ μεταθέσεις, προθέσεις, συγκοπαὶ, ἐναλλαγὰι, παραγωγαὶ, συναλοιφαὶ, κράσεις καὶ τὰ ὅμοια, εἶναι ἀπειραὶ καθ' ὅλας τὰς διαλέκτους καὶ ἀπαρτίζουσι τὴν πρώτην αὐτῶν ιδιότητα [35] Ἐὰν ἀναμνησθῶμεν πρὸς τούτους τὰς κατηγορίας, ὕβρεις καὶ ἀρπαγὰς, καὶ τὴν διὰ ταῦτα ἀπολογίαν τοῦ ταῦ πρὸς τὸ σίγμα κατὰ τῆς τῶν ἄλλων γραμμάτων μὴ διαμεινάντων ἐν τῆ προτεραιᾷ αὐτῶν τάξει, [κ']· Ὅτι δὲ μάλιστα πρέπει να παρατηρήσωμεν εἶναι, ὅτι ἡ σημερινὴ γλῶσσα τοῦ Ἑλλήνου διατηρεῖ τὸ Ἰαλιτικὸν δίγαμμα, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον συχνάκις ἀπαντᾶται κατὰ τὰς λατινικὰς λέξεις τὰς παραγομένας ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ, Ὅθεν ἢ προφέρει ὁ νῦν οἰκίτωρ τῆς Ἑλλάδος μυῖγα ἀντὶ μυῖα γηνίον ἀντὶ ἡνίον [κ']· ἰδίωμα προσεῖε καὶ τῶν διαλέκτων εἶναι τὸ να μεταβάλλωσι τὸ γένος τοῦ ὀνόματος, τὰς κλίσεις, τὰς καταλήξεις τῶν πτώσεων, καὶ κατὰ τοῦτο πότε τὸ ἐν πότε τὸ ἄλλο ἀκολουθεῖ

ἡ σημερινὴ γλῶσσα. Μένει μόνον εἰς ἡμᾶς ἡδὴ να θεωρήσωμεν πῶς σχηματίζει τὰ ὀκτὼ μέρη τοῦ λόγου, καὶ τὴν πρὸς ἄλλα αὐτῶν σύνδεσιν. Ἀλλὰ πρὸς τούτους, καὶ ἔσως ὑπερφύστερον ἐγράψεν Ἀθανάσιος Χριστόπουλος ἐν τῇ Ἀιολοδικῇ αὐτοῦ γραμματικῇ, ἐπιμελεστέρον δὲ κριτικώτερον Ἰουλιὸς ὁ Δαβὶδ συνοπτικῶς παραλληλίσας ἀμφοτέρας τὰς γλώσσας. Πλὴν ἡ μείζων διαφορὰ εὐρίσκειται κατὰ τινὰς ἐγκλίσεις καὶ χρόνους ῥημάτων, οὕτω πορασιωπούμενων τῶν πολλῶν, ἢ παρούσα χρῆται ὡς βυβλητικὰ τὰ ῥήματα ἔχω καὶ θέλω, σχηματίζουσα τὸν μέλλοντα, παρακείμενον καὶ ὑπερσυντελικόν, ἔχω γράψω λέγομεν τὸν παρακείμενον, θέλω γράψω τὸν μέλλοντα, καὶ εἶχα γράψω τὸν ὑπερσυντελικόν, καὶ ἤθελα γράψω τὸ εὐχτικόν. Ἐτι δὲ ὅχι μόνον τὸ ῥῆμα θέλω μεταχειρίζεται αὕτη ὁλοκλήρως μετὰ τοῦ ἀπαρεμφατικοῦ μέλλοντος, ἀποκοπέντες τοῦ ν διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ καὶ ἀποκόπτουσα τὸ θέλω εἰς τὰ μονοσυλλαβῶς, καὶ χρωμένη ὁλοκλήρως τὰς προσωπικὰς καταλήξεις παντός ἀριθμοῦ, σχηματίζει τὸν μέλλοντα ὡς θὰ γράψω θὰ γράψης θὰ γράψη κτλ.

[κατόπιν],

ΣΜΥΡΝΑΪΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Τῶν σοφῶν τις ἐκ τῶν νεωτέρων τοσαύτην εἶχεν ὑπόληψιν εἰς τὰ ἠθικὰ συγγραμματα καὶ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων, ὥστε ἐδόξαζεν, ὅτι ἂν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἤφαινετο πᾶν ἔργον γνώσεως καὶ ἀρετῆς καὶ ἅπαντα τῶν ἠθῶν ἢ φιλολαγία, ἐσώζοντο, δε μόνον τοῦ Χαιρωνέως Φιλοσόφου (Πλουτάρχου) τὰ ἠθικὰ συγγραμματα, ταῦτα ἤθελον δυνηθῆ να ἐπαναφέρωσι μὲν τὴν ἀρετὴν, να πλουτίσωσι δὲ καὶ τὰ ἔθνη πάντα ἀπὸ ὀρθῶν περὶ ἠθικῆς καὶ ἀρετῆς ἰδεῶν.

Ἀλλὰ καὶ τίς δύναται σήμεραν ἂν ἀμφισβᾶλλῃ, ὅτι πᾶσα ἀρετὴ, πᾶν ἠθικὸν ἀγαθὸν δὲν ἀπορῥέει, ὡς ἀπὸ φεριστου καὶ διαυγοῦς ὕδατος πηγῆς, ἀπὸ τῆς ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀναπτύξεως; Ἐντεῦθεν καὶ οἱ τῆς Εὐρώπης σοφοὶ ἐπροσπάθησαν οὐ μόνον να πείσωσι τὰς κυβερνήσεις εἰς τύστασιν διδαστηρίων ἀλλ' ὀρθοφρονούντες διέγραψαν σκυτιμώτατα καὶ τὸν τρόπον τῆς διδασκαλίας, καθ' ὃν δύναται αὕτη να τελεσφορήσῃ. οὗτοι δὲ εἶναι Ὄρθη καὶ ὁμοειδὴς ἀνατροφή, Λογικὴ καὶ ὁμοειδὴς ἐκπαίδευσις εἰς τὰ προκαταρκτικὰ πρὸ πάντων διδασκαλεῖα. Τὰ αὐτὰ βιβλία εἰς τὰ Σχολεῖα ἐγκεκριμένα ὑπὸ ἀρμοδίων λογίων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα μέσα τείνοντα εἰς τὴν διδασκίαν τῆς ἀληθείας καὶ εἰς τὴν τῶν ἠθῶν μόρφωσιν. Καὶ οὗτοι εἶναι ἡ πρώτη βᾶσις τῶν σημερινῶν ἐν Εὐρώπῃ διδαστηρίων τὸν ὁποῖον καλῶς ποιῶν καὶ γείτον κράτος ἔχει ἐγκεκριμένον εἰς τὰ περὶ ἐκπαίδευσίως, ἐξ ἧς καὶ μόνης παραγεται καὶ ἡ εὐμερία τῶν λαῶν.

Ἡμεῖς ἐνταῦθα σκοποῦν δὲν ἔχομεν να πλέξωμεν ἐγ-

κωμίων στέφανον εἰς τὸ ὁμοειδὲς τῆς διδασκαλίας, να μὴ τις ὑποκρούσῃ καὶ τίς αὐτὸ ψέγει; ἄλλως τε καὶ ὁμοψήφου γνώμης οὐσης ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐρωτῶμεν δὲ μόνον καὶ ἐρωτῶμεν ἰδίως περὶ τῶν ἐνταῦθα ἐν Σμύρνη δημότων συντηρητῶν τε καὶ ἰδιοσυντηρητῶν ἐκπαιδευτηρίων: γίνεται ἢ ἐν τούτοις διδασκαλία τῆς ἐκπαίδευσης καὶ ἀποτελεσματικῆ; ὑπάρχει ἐν αὐτοῖς λογικὴ καὶ ὁμοειδὴς ἐκπαίδευσις, ἢ τὰ αὐτὰ βιβλία, ἢ ἀράγε ἐν πολλοῖς τούτων τὰ τῆς κοινῆς ἐκπαίδευσίως κατὰ σκότον ἢ λάσκαρσι; Διατὶ ἀλλαγῶ μὲν οὐδεὶς δύναται να διδάξῃ, ἐὰν δὲν ἦναι συμμεμορφωμένος τοῖς κειμένοις περὶ ὁμοιομόρφου διδασκαλίας νόμοις, ἐνταῦθα δὲ να παραμελητῆ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐδὲ κανονισμὸς τίς να ἐξασφαλίσῃ τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν, οὐδ' ἐφορία τίς να ἦναι ἐπὶ τούτῳ συνεστημένη; Διατὶ μία ἐφορία Πολιτῶν, αὕτη ἔστω ἢ τῆς καθ' ἡμᾶς Εὐαγγελικῆς σχολῆς, ἢ ἄλλη τις ἀνδρῶν λογίων να μὴ κινονίτη τὰ περὶ τῆς ὁμοιομόρφου διδασκαλίας; Ἐὰν τούτο γένη, τίς ποτε ἤθελε τολμήσει να ἀντιστῆ εἰς τὴν φωνὴν, εἰς τὴν θέλησιν τῆς πόλεως, ὅταν ἄπαξ αὕτη ὀρίση καὶ τὰ βιβλία καὶ τὸν τρόπον, καὶ ὅσα ἄλλα τείνουσιν εἰς τὴν ὀρθὴν καὶ ὁμοειδῆ διδασκαλίαν; Ὁ Ἀλκιβιάδης ὠργίσθη διότι εἰς Σχολεῖον τῆς ἐποχῆς του δὲν εὖρε καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου. Ἄλλ' ἐὰν τίς εἰσέλθῃ σήμερον εἰς πολλὰ τῶν ἐνταῦθα Σχολείων, καὶ θεωρήσῃ τὸν τρόπον τῆς διδασκαλίας, καὶ ἐλλειψίν ἀνορχαίων μαθημάτων, καὶ ὅσα ἄλλα σιγῇ παρερρηχόμεθα, να μὴ πλειότερον καταδειξόμεν τὴν γύμνωσιν ἡμῶν ὡς ἡ Χάμη δὲν ἤθελε λυπηθῆ;

Ἡμεῖς ἰδοῦσ τι καλὸν φρονοῦμεν. Οἱ τὰ δημοσία ἐπιτετραμμένοι ὁμοειδῆς λογάδες συνελθόντες να συστήσωσιν Ἐφορίαν ἀνδρῶν λογίων, ἧτις να κανονίσῃ ἅπαξ τὰ περὶ παιδείας ἐν Σμύρνη, καὶ ὁ κανονισμὸς να ἐπιβληθῆ εἰς πάντα τὰ καθ' ἡμᾶς ἐκπαιδευτήρια. Αὕτη δὲ ἐκδιδοχῆς να ἐπισκέπτωνται ἅπαξ τοῦ μηνὸς τοῦλάχιστον τὰ διάφορα Σχολεῖα προσέχουσα εἰς τὴν ἀκριβῆ τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ κανονισμοῦ αὐτῆς. Ποῖα δὲ καὶ πόσα ἄλλα ἠθικὰ ὠφέλιμα θέλουσ παραχθῆ ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπισκέψεως, ἕκαστος δύναται να εἰκάσῃ.

Πᾶντες οἱ κατὰ-μέρος πολῖται ἔχουσι χρέος να φροντίσωσι περὶ τῶν κοινῶν, καὶ εἶναι ἕκαστος ὑποβεβλημένος ἀπ' αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως οὗτοῦ εἰς χρέους ἀπαραιτήτων πρὸς τοὺς ὁμοίους, πρὸς τοὺς νεωτέρους καὶ πρὸς τὴν μετὰ ταῦτα γενεάν, ἐὰν τι καὶ αὐτὸς ὠφελῆθῃ ὑπὸ τῆς προγενεστέρως. Ἐξαιρέτως ὁμως αἱ ἀρχοντες καὶ πλούσιοι, οἵτινες εἶναι ἢ πρέπει να ἦναι οἱ πιστοὶ καὶ φρόνιμοι τοῦ Εὐαγγελικοῦ Οἰκονόμοι, οἵτινες ῥηξιώθησαν παρὰ Θεοῦ δυνάμει καὶ πλοῦτου, να ὑποκυρῶσι δι' αὐτῶν τὴν θεῖαν ἀγαθότητα καὶ φιλανθρωπίαν, φροντίζοντες περὶ παντός δυναμένου να ὠφελῆσῃ καὶ τα ἄλλα τὰ κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πλάσματα. οὗτοι εἶναι ἢ πρέπει να ἦναι οἱ πατέρες τῶν ἄλλων συμπολιτῶν φροντίζοντες ὑπὲρ αὐτῶν ὅπως ὁ καλὸς οἰκογενειάρχης ὑπὲρ τῶν ἄλλων τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ μελῶν.

Μία λοιπόν ἐκ τῶν μάλιστα κατεπειγουσῶν φροντίδων ἔστω ἡ περὶ ἁμοιομόρφου διδασκαλίας, ἐξ ἧς θέλει προκύψει μέγα καλὸν διὰ τὰ νεαρά τῆς Σμύρνης τέκνα. Πολλάκις ἐγένετο καὶ σκέψις καὶ λόγος περὶ τούτου, ἀλλὰ μὴ πραγματοποιηθέντα. Διὰ τοῦτο ἡ Ἰωνικὴ Μελίσσα δὲν διατάζει εὐλαβῶς περιβοηθοῦσα νὰ προσέλθῃ εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν Συμπολιτῶν, ἐλπίζουσα ὅτι θέλει δυναθεῖν ἢ νὰ ἐκφυζήσῃ μετὰ γλυκῆ, διὰ νὰ συμπηγήσῃ ἐξ αὐτοῦ κηρήθρα ὠφέλιμος εἰς τὴν ἠθικὴν διάπλυσιν τῆς χρηστῆς τῶν Σμυρναίων νεότητος.

ΧΟΡΟΙ.

Ἡ Γῆ κινεῖται περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα εἰς 24 ὥρας. Ἀπέδειξαν δὲ οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχρολοῦμενοι σοφοὶ ὅτι, ἐπειδὴ κατὰ τὴν μέρφωσίν τῆς ἧ Γῆ ἦτον εἰς βρώδῃ κατάστασιν, εὐκόλως ἔνικα τῆς τοσοῦτον ταχέως αὐτῆς κινήσεως ἀπεσπάρθη ὕλη ἐκ τῶν πόλων συσσωρευθεῖσα ἐπὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Ἀλλὰ τῶν σοφῶν τινες ὑπελόγησαν ὅτι ἐὰν ἡ Γῆ ἐστρέφετο ἐντὸς μιᾶς ὥρας καὶ 4 | 0 δεκαεπτὰκις περὶ τὸν ἑαυτῆς ἄξονα, τότε ἡ ἀπόκεντρος δύναμις πρὸς τὸν Ἰσημερινὸν ἦθελεν εἶναι πολὺ ἐπιμείζων κατὰ τοὺς μαθηματικούς ὑπολογισμούς, καὶ τὰ σώματα διὰ τοῦτο ἦθελον ἀποβάλλει τὴν ἑαυτῶν βαρύτητα ἐπὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ, καὶ πᾶν ἄρα σῶμα, κατ' αὐτοὺς, ἦθελεν ἀπεκσφενδονισθῆ ἀπὸ τῆς Γῆς· εἰς ἀπόδειξιν δὲ οὗτοι προέβαλλον τὸν δακτύλιον τοῦ Κρόνου προσελθόντα, κατὰ τὰς ὑπὸ θέσεις αὐτῶν, ἐκ τοιαύτης τινὸς βιαίας καὶ τεχνητάτης κινήσεως.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐκεῖνος. Ἡμεῖς δὲ ἐνθυμηθέντες ταῦτα κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τοῦ χρόνου, ὅποτε πολλὸ μέρος τῶν πολιτῶν προετοιμάζεται εἰς ὀρχήσεις πικρυγίου ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς λέσχαις, διαλογιζόμεθα ὅτι, ἂν ἄρα τῆς Γῆς ἡ καθ' ὑπόθεσιν κίνησις ἦτον μὲν πραγματικὴ, οὐχὶ δὲ τοσοῦτον βιαία, ἀλλ' ὅσον μόνον ἀναπηδῶντα ἐλαφρῶς πως τὰ ἐπὶ γῆς σώματα πάλιν νὰ καταπίπτωσι δίκην ὀρχήσεως, καὶ τότε ἄρα γέ ἤθελε γίνεσθαι τὸσαῦτα μὲν κενόσπουδία, τὸσαῦτα δὲ δαπάνη, καὶ τί ὠφελοῦσα, περὶ τοὺς χοροὺς τούτους, ἢ οἱ μὲν ἄνθρωποι αὐτόματοι, οὕτως εἰπεῖν, ἦθελον ὀρχοῦνται, ἢ δὲ πρὸς τούτους δαπάνη ἦθελε συντελεῖ μᾶλλον εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῶν καινῶν;

Παύοντες τὸν χαριεντισμὸν λέγομεν σπουδαιότερον, ὅτι οἱ χοροὶ, οἵτινες καὶ αὐτοὶ εἶναι προῖον τῆς ἀσώτου Εὐρώπης, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη τοιαύτη ἀσυντελής ἀπομίμησης, εἰσῆχθησαν πρώϊμα εἰς τὰς ἡμετέρας κοινωνίας ἐνῶ παρ' ἐκείνοις δὲν ὑπῆρξεν ὡς τὸ πρῶτον δῆθεν βῆμα εἰς τὸν πολιτισμὸν, ὡς παρ' ἡμῖν νομίζεται, ὅσοι πηθικικώτερον ζηλοῦμεν τὰ ξένα, καὶ ὄχι πάλιν τὰ καλά καὶ ζηλωτά.

Ἡμεῖς ὀλίγην ἔχοντες πρόνοιαν περὶ τῶν βεβαίως συντελούντων ἀντεχόμεθα τῶν ἄλλων, τὰ ὅποια διεγείρουσι μὲν εἰς τὰς ἀπαλὰς ψυχὰς τὴν ἐπιθυμίαν πρὸς τὰ μόνον τέρποντα καὶ ἡδύνοντα, ἀμελῶνους δὲ τὸν πρὸς τὰ ἀναγκαῖα καὶ τὰ πάτρια ἔρωτα, καὶ καθιστῶσιν

ἀσπαστιώτερον μελέτημα τὰ ξενόφιλα, δι' ὧν τινες τελευτῶν ἢ πορχοῦνται καὶ ὁ, τι καλὸν παραμένει ἐκ τῶν προγόνων.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ,

Ὁ Θάνατος ἀφῆρπασεν ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν τὸν ἀξίον ἄξιμον συμπολίτην Σάββαν Λάτριν. Ἐνεθοῦσι τὴν στέρρην τὸν τὰ ὄρφανὰ αὐτοῦ τέκνα, οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ οἱ ἄλλοι πολυχρόμοι αὐτοῦ συγγενῆς καὶ φίλοι. Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἀποθηνήσκοντες καταλείπουσι τοῖς ἐπιζῶσιν ὑστεροφημίαν ἀγαθῆν, καὶ ταῖς συγγενέσι καὶ φίλοις τὴν μνήμην τῶν ἀρετῶν αὐτῶν μόνην παραγγερίαν. Ὁ Μακαρίτης εἶχε πολλὰ προτερήματα μεγάλης καρδίας καὶ εὐφροῦς ἀνθρώπου ἦτον ἐπιμελής ἐν παντί, δραστήριος, φιλάτιμος καὶ φιλογενής. Μετὰ ὀλιγοήμερον ἀσθένειν ὑπὸ ἀνθρακος, ὁ ὁποῖος ἐκαμινεῖς τὴν λοιμὸν θανατηφόρον μετᾶστασιν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς τὸν Θεὸν τὴν 3 ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς Κυριακῆς (20 Ἰανουαρίου) κοινωνήσας τῶν ἀχράντων μυστηρίων μετὰ κατανύξεως.

Πόσον θέλει σπαραξῆει τὴν τρυφερὰν καρδίαν σου, ὦ εὐαίσθητε υἱὲ ταῦ μακαρίτου, Γεώργιου Λάτρι, ἡ ἀγγελία τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς σου, εἰς τοῦ ὁποῖου τὰς ἀγκάλας ἤλιπιξες ἐπανελθὼν ἢ ἀναπαύσης τὸ ἐκ πολυχρόνιου σπουδῆς ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἀλλαγῆ ἀποκεκμηκὸς σῶμά σου! Οὐδεμία σοι ἄλλη ἀπολείπεται παρηγορία, παρὰ ἡ μνήμη τῆς φιλοστοργίας τοῦ πατρὸς σου, καὶ ἡ τῶν ἄλλων οὐτοῦ ἀρετῶν.

Γαίαν ἔχοις ἐλαφρὰν, ἀξιωμακάριστε συμπολίτα Σάββα Λάτρι!

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑἸΝΙΓΜΑΤΟΣ, [ἀρ. 8 τῆς Ι. Μελίσσης].

Διὰ χειλέων λέγεται καὶ δὲν μελέγει γλῶσσα.
Τῆ τάξει εἶμαι δευτέρον. ἀρκοῦν, ὦ φίλε, τόσα
Πρὸς εὐρεσίαν μου. Μὴ λοιπὸν ματαιῶς κοπιᾶς
Ζωὴν εἰς τὴν Ἰταλικὴν διάλεκτον μὴ κράζεις.

Εἰδοποίησις.

Ὅσα ἄρθρα τῆς Ἰωνικῆς Μελίσσης μεγάλα ἢ μικρὰ δὲν φέρουσιν ὑπογραφήν, ἢ Γράμμα τι, ταῦτα δίδονται ὑπὸ τοῦ Διδασκάλου Θ. Τιμαγένους.

Παντὸς δὲ ἄλλου διανοητικὸν ἔργον θέλει φέρει τὴν ὑπογραφήν του ἢ στοιχείον τι.